

Tengernek Csillaga

2020. máj.–jún.
XXV/3. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Lócse, kegyszobor

Te vagy a pihenés, öröm, vidámság

*Szent vagy, Uram, Istenem,
egyedül te művelsz csodákat.
Mindenható Király vagy,
szent Atya, egek és földek Királya.
Hármas, és mégis egy vagy, Úristen.
Te vagy a jóság, a legfőbb jóság, éltető és igaz Isten.
Te vagy a szeretet, a szerelem, te vagy a bölcsesség.
Te vagy az alázatosság, a türelem, a biztonság.
Te vagy a pihenés, az öröm és a vidámság.
Te vagy az igazság és megbocsátás.
Te vagy a gazdagság, a szépség, a béke.
Te vagy védelmezőnk és őrzőnk.
Te vagy az erő és a felfrissülés.
Te vagy reményünk, hitünk, édességünk.
Te vagy az örök életünk,
hatalmas és csodálatos Úr,
mindenható Isten,
irgalmas Megváltó.*

*Assisi Szent Ferenc
(1191 v. 1182-1226)*

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (9.)	1
IV. A jegyes	2
A schioi kegyhely vezetőjének video üzenete	6
Schneider püspök a koronavírus járványról	9
„dicsekszünk még a szorongatásokban is” (Róm 5,3).....	9
Coronavírus-járvány vagy pánik-járvány?	12
Pascal Roland, a franciá. Belley-Ars „püspökének” hivatalos nyilatkozata	12
Egy vírus okán.....	14
Interjú Ferenc pápával.....	17
Hitünk nehézségei	20
Asszony, ime a te Fiad – Mária, a hívők Anyja	21
P. Raniero Cantalamessa kapucinus atya negyedik nagybőjti prédikációja	21
A Katolikus Egyház nagy aposztáziájáról szóló próféciák.....	24
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Szentek és az Oltáriszentség.....	28
Az Eucharisztia és az államférfi	30
Árvay-Nagy Bálint	30
Mi az eucharisztikus csoda?	33
Mária-kegyhelyek	
A lőcsei kegyszobor.....	32
Mária kicsinyei	
Az Én nagy fájdalom órája	33
A három Angyal bejelentése	35
A kulccsal és a láncsal megjelenő angyal	38
Rózsafüzér	
Veletek vagyok, hogy az üdvösség útjára vezesselek bennetek.....	41

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Raffaello – Szűz Mária a kis
Jézussal és Keresztelő Szent Jánossal

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (9.)

III. Mária látogatása Erzsébetnél

Erzsébet otthonában

„Mária mintegy három hónapig maradt nála, azután visszatért otthonába.”
(Lk 1,56)

Két egyszerű rövid mondat. Ebbe van belesűrítve a Szűzanyának három hónapos jelenléte Erzsébet otthonában és hazatérte. Egy kis hegyi község szegényes portája. A ház lakója két öreg: Erzsébet, aki előhaladott kora ellenére gyermeket vár. És a megnémult Zakariás. A kicsi faluban hamar elterjedt a híre Erzsébet szokatlan anyaságának és ez bizonyára sok kíváncsiskodásra és szóbeszédre adhatott alkalmat. Annál is inkább, mert Zakariás papnak megnémulása a templomban történt.

Ebben a környezetben segédkezik a názáreti Szűz. Az első napok örömteli találkozása és annak csodálatos hatása, Erzsébetnek isteni ihletből történt megnyilatkozása, és a rokonság életében történt események megbeszélése után következtek a házimunka szürke hétköznapijai. Mária segítségével jól jött a szülés előtt álló idős asszonynak. Akadt is éppen elég tennivaló.

Az öreges, egyszerű környezet és a sok munka ellenére mégis öröm és boldogság, kegyelem és béke, meglegedés napsugara töltötte be a házat. Hiszen már Mária jövetele is mennyi csodát és kegyelmet jelentett, hát még állandó, mindennapi jelenléte! Mária, aki magában hordozta a kegyelem Szerzőjét, jelenlétével derűt, áldást és békét árasztott.

Ahogy Erzsébet nagy várakozásban élt, éppúgy Mária is. Hiszen már három hónap telt el a csodás foganás óta. Anyai méhében formálódott és növekedett Jézusnak emberi teste. Mily gondolatok foglalkoztathatták, ha nem a Gyermekekre és annak jövődjére való gondolás. Gábor angyal szavai még ott visszhangzottak Mária lelkében s neki nem volt más vágya, mint a legtökéletesebben szolgálni Fiát megváltói hivatása teljesítésében. Nem pusztán a földi anya gondolatai foglalkoztatták, hanem az Úr szolgáló leányaként mind jobban számbavette az Atya örök terve szerint reá váró feladatokat.

Mária három hónap múlva hazatért. Közben megszületett-e Keresztelő Szent János, vagy nem, ezt nem jelzi az evangélista. A magnificat-os hetek után otthon várt reá a megpróbáltatás. Isten sokszor épen azokat teszi kemény próbára, akiket szeret és kiválaszt. A hűség nagysága és a lélek értéke ilyenkor mutatkozik meg igazán.

Visszagondolva Szűz Mária Szent Erzsébetnél való látogatására, megállapíthatjuk, hogy ebben a jelenetben új vonással bővült az eddigi Mária-kép: a

Szűzanya Jézus közvetítőjeként, a kegyelem és isteni áldás osztójaként mutatkozik be. Ezenkívül Erzsébet isteni kinyilatkoztatásból megtudja és nyíltan hirdeti Mária istenanyaságát, ezáltal az emberiség első Mária-tisztelőjeként hódol előtte. Ezt a dicséretet Mária nem önmagának könyveli el, hanem háladalában, amelyben egyébként hivatásának és küldetésének tudata és átérzése is kifejeződik, minden dicséretet Istenre hárít, aki őt kiválasztotta és naggyá tette.

IV. A jegyes

A várandós Szűz

Idáig Szent Lukács evangéliumából olvastuk Mária élettörténetét, most Szent Máté veszi át a szót.

„Anyja, Mária, József jegyese, még egybekelésük előtt méhében fogant a Szentlélektől.” (Mt 1,18)

A zsidó törvények értelmében, amint ezt már Isten hírnöke Máriánál című részben említettük, a házasság két cselekményből, a jegyességből, azaz a házassági szerződésből és a lakodalomból, azaz az egybeköltözésből állott. Az eljegyzés tulajdonképpen házasságkötésnek számított megfelelő jogi következményekkel. Ezért a zsidó jegyesség magával hozta a férj-feleség elnevezést a jegyesek közt, ahogyan Szent Máté is a következő versben szent Józsefet „férj”-nek nevezi. Élhettek jogosan házaséletet, bár ez nem volt szokásban. Hűtlenség esetén a házasságtörőre megkövezés büntetése várt. A jegyesség felbontása való levéllel volt lehetséges. A jegyesség azzal lett teljes házassággá, hogy a vőlegény minden különösebb vallási szertartás nélkül házába vezette a menyasszonyt.

A zsidó házasság, amint látjuk, teljesen elüt a mi házasságunktól. Nálunk a házasság szentség, amely akkor jön létre, amikor a felek az Egyház által előírt formák között ünnepélyesen kijelentik a „holtomiglan és holtáiglan” szülő frigyre lépési szándékukat. A megelőző jegyességnek nálunk egymás megismerése a célja és előkészületül szolgál az élet e jelentős lépéséhez. Jogilag tehát a jegyesség nem házasság s így nem is ad a jegyeseknek házassági jogokat, sem pedig azoknak elővételezésére felhatalmazást.

Az „Isten hírnöke Máriánál” című részben rámutattunk a szentlukácsi kifejezés kissé homályos voltából keletkezett vitára abban a kérdésben, hogy az angyali üdvöletkor a Szűzanya és Szent József a házasság melyik részében állottak. Akkor azt mondtuk a ma általánosnak mondható vélemény alapján, hogy már megkötötték a házassági szerződést, de még nem keltek egy-

be. Ezt a felfogást megerősíti Szent Máté is, aki kifejezetten jelzi, hogy még egybekelésük előtt történt Mária foganása, és majd a 24-ik versben jelenti be egybekelésüket. Szent Máté a zsidó házasjogoknak megfelelően a Szűzanya és Szent József házasságában nagyon ügyelt a házasság két részének megkülönböztetésére. Azt akarta ugyanis ezzel bizonyítani, hogy ebben a házasságban is minden a nép törvényei és szokása szerint történt, kivéve a férfi szerepét helyettesítette csodás módon a Szentlélek teremtő tevékenysége.

Midőn tehát Mária és József el voltak már egymással jegyezve, de még nem költöztek egybe, meglátszottak Márián a terhesség jelei. Hogy ez a „Szentlélektől” van, itt az evangélista csak a félreértés elkerülése végett teszi hozzá. Mert hiszen ezt abban az időben csak Erzsébet házában tudták, ott is csak isteni kinyilatkoztatásból. Ezen kívül senki sem tudta a valóságot. Se József, se a házbeliek, se a rokonok. Pedig az idő gyorsan halad, a csodás foganás óta Mária három hónapot töltött el Erzsébetnél. Hazatérése után tehát már a negyedik hónapban járt. Anyasága jeleit nem titkolhatta.

Az evangélista nem írja le Mária gondolatait és érzéseit. Gondolhatott-e arra, hogy mennyi félreértés és gyanúsítás éri, amikor észreveszik áldott állapotát. Mária azonban hősi Istenre hagyatkozással őrizte titkát. Az Úristen ezt csak vele közölte és Erzsébetnek nyilatkoztatta ki, Józsefnek nem. Mária gondolhatta, ha Isten akarja, hogy József férje legyen, majd csak vele is közli a tényeket. Hallgatott és Istenben bizakodóan várt. Nehéz órák, gondterhes napok! Istenre hagyta dolgát, becsületét és igazát. Istennél semmi sem lehetetlen, visszhangzott még szívében az angyal szava. Azt nem tudta, hogy a Gondviselő hogyan és mikor oldja meg a nehéz és kényes kérdést. De hitt és remélt rendületlenül. Tudta, hogy Isten a benne bizakodókat nem hagyja el. Övé az utolsó szó, az ítélet, bármit is gondolnak, beszélnek, bárhogy is ítéelkeznek a rövidlátó és sokszor talán rosszakaratú emberek.

József aggályai

„Férje, József igaz ember volt és, mivel nem akarta rossz hírbe hozni, az volt a szándéka, hogy titokban bocsátja el.” (Mt 1,19)

Mikor Mária Erzsébettől hazaérkezett, látszottak rajta az anyaság jelei. Ezen az ismerősök és a rokonság nem akadt fent. Számukra nem jelentett különös dolgot. Elbukásra nem is gondoltak. Mária áldott állapota férjével való egybeköltözése előtt nem ment bűn számba előttük, nem is lepődtek meg. Inkább örömet jelentett, mert ez bizonyította számukra, hogy az Úrnak tetszik ez a házasság, amelyet ilyen hamar termékenységgel áld meg.

Annál inkább volt zavarban Szent József. Semmit sem tudott mindarról, ami történt. Azt az egyet ellenben jól tudta, hogy a magzat nem tőle való. A legnagyobb bizonytalanságban volt. Ismerte jól Máriát, szerette is, nagyra becsülte. Róla rosszat nem tudott feltételezni. Még a távolléte alatt történő elbotlását sem merte gyanítani. Az evangélium ezt mondja: József igaz ember volt, Máriáról feltételezni sem tudta a rosszat. Épen ezért ismerve a Törvény szigorát, meg akarta ettől kímélni Máriát. Töprengései közepette s bizonyára sok ima után arra az elhatározásra jutott, hogy Máriát nem szolgálhatja ki a Törvénynek, hanem titokban bocsátja el.

A zsidó törvények értelmében, amint ezt már említettük, a jegyesek ugyanis a házassági szerződés után már törvényes házasok. Ezért kötelezi őket a kölcsönös hűség. A házasságtörőt a mózesi törvény értelmében (Deut, 22, 23-24) megkövezéssel büntetik. József, aki meg volt győződve Mária ártatlanságáról, nem szolgálhatta ki Máriát e törvény szabta büntetésnek. Ezért gondolt a házassági szerződésnek feltűnés nélkül való felbontására, azaz a válólevelet nem a hatóság előtt akarta kiállítani, hanem titokban, magánúton, a válás okának minden jelzése nélkül.

Ennyit mond az evangélium és nem többet. Kérdezhetnők: ha ártatlannak ítélte Máriát, miért akarta akkor mégis elbocsátani? A szentírás magyarázóik szerint József csodás dolgot gyanított. Mária hallgatásából joggal következethette, hogy ő ebből a titokból ki van zárva. Ezért, hogy Isten szándékát ne keresztelje, Mária sorsától el akarta választani a sajátját.

Mária és József házassága

„Miközben ezen gondolkodott, álmában megjelent az Úr angyala és így szólt: József, Dávid fia ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, hiszen a Szentlélektől van áldott állapotban, Fiút fog szülni, akit te Jézusnak nevezel, mert ő szabadítja meg népét bűneitől. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: „Íme a szűz méhében fogan és fiút szül, és Emmánelnek fogják hívni.” Ez azt jelenti: Velünk az Isten.

József erre felébredt álmából és úgy cselekedett, amint megparancsolta az Úr angyala.” (Mt 1,20-24)

Szent József vívódását Isten angyala oszlatja el. Így kapta meg Mária alázatos bizalma, szent József egyenessége és becsülete jutalmát. Mindkettőjük szorongatottsága nagy örömmé vált.

Az evangéliumból nem tudjuk az angyaljelenés részleteit, csak a lényegét: az angyal jelenti Józsefnek, hogy felesége gyermeket vár, de ez nem földi apa gyermeke, hanem a Szentlélek természetfeletti beavatkozásának gyümölcse. Egyben tudtára adta a gyermek megváltói küldetését. Józsefet Dávid fi-

ának nevezi, ezzel akarta benne a messiási jövendölésekre való emlékezést felkelteni. Határozottan utasítja, hogy immár ne habozzék egybekelni Máriával.

Szent Máté, aki a zsidóból lett keresztényeknek írta evangéliumát, fontosnak tartja, hogy hivatkozzék mindenütt a próféták jövendöléseinek Jézusban történt beteljesedésére. Itt is egy kb. 750 évvel azelőtti jövendölésre utal. Izaiás próféta könyvének 7. fejezetében arról ír, hogy Ákáz, Juda istentelen királyát szorongatta az ellenség. A királyt nagy félelem fogja el. Az Úr Izaiás prófétát küldi hozzá bátorításul és az ő hathatós segítségének ígéretével: az ellenségnek Júda ellen szőtt terve nem fog sikerülni. Bizonyítékul, hogy az Úr valóban megsegíti, felszólítja a prófétát, hogy kérjen az Úrtól csodajeleket. Ákáz az Úr kegyelmének ezt a bizonyosságát képmutató módon visszautasítja: „nem kérek, és nem kísértem az Urat” Inkább bízott földi segítségben, mint az Úr erejében. Közben már a templom elrablott kincseivel (Királyok 4. könyve 16 és köv.) követeket küldött a pogány asszír királyhoz, hogy vele szövetséget kössön támadói ellen. Erre Isten maga ígér csodajeleket: „Íme a szűz méhében fogan és fiút szül, és Emmánelnek fogják hívni,…” Bennünket Izaiás jövendöléséből itt csak a csodás jel érdekel, ennek értelmében az anya, akiről szó van, nemcsak foganásig szűz – ez jogosan elvárható minden leánytól – hanem szűz foganásában és szülésében is. Ezért rendkívüli, csodás a jel. Ha a természet megszokott rendje-módja szerint történnék a gyermek születése, akkor nem lehetne szó csodás jelről. Az evangélista tehát megjegyzésével a zsidóból lett keresztényeknek tudtára adja, hogy az Izaiás által megjövendölt csodás jel Mária szűzi foganásában és szülésében teljesedett be.

József reggelre kelve azonnal teljesítette Isten parancsát. Házába vezette Máriát s attól kezdve oltalmazója és gondviselője lett a Szűzanyának és isteni gyermekének.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 93-100.o.)

A schioi kegyhely vezetőjének video üzenete (2020.03.25.)

Az olaszok már egy hónapja be vannak zárva. Ők is akárcsak mi – ők még inkább – csak virtuális eszközökön keresztül tudnak érintkezni egymással.

Mirco Agerde, a kegyhely vezetője Schioban a jelenések 35. évfordulóján, 2020. március 25-én videoüzenetet intézett azokhoz, akik Schiora figyelnek. Ennek a beszédnek lényeges mondanivalóit ismertetjük most többnyire tartalmi összefoglalás, van ahol szó szerinti fordítás formájában. A szó szerint fordításokat idézőjellel jelezzük.

A jelenések Schioban 1985-től 2004-ig tartottak. A jelenéseknek 35. évfordulója van ma. Sok üzenetet kaptunk, jeleket amelyek igazolták számunkra ezeket az üzeneteket. Ilyenek voltak például a Kis Jézus szobrának a könyvezése, az illatozó kereszt, az Eucharisztikus csodák. Ezek a jelek mindmáig ismétlődnek. A Szűzanya ezekben az üzenetekben a szívek megtérését sürgette elsősorban, és az Ő Szeplőtelen Szívének való odaszentelődést, hogy ott az elkövetkező nehéz időkben biztonságban lehessünk.

Schioról magyarul is megjelent két kisebb füzet és két könyv. Az egyik Schio történetét mutatja be, a másik egy a Szűzlányához szóló kilenced, aki ott a Szeretet Királynőjeként mutatkozott be. A két nagy könyv közül az egyik a Szűzanyának való odaszentelődésre előkészítő 33 napos lelkigyakorlat, a másik pedig a Szűzanya üzeneteit tartalmazó könyv.

A Szűzanya előre szól azokról az időről, amelyekbe a járvánnyal most léptünk.

Renato, a schioi látnok 2000 december 28-án ezeket mondta: *Ha bevezetik az eutanáziát, saját semeikkel fogjátok látni, hogy az emberiségnek mit kell elszenvednie, mert elárulta Istent. Az eutanáziát Olaszországban 2019 decemberében engedélyezték. Mirco Agerde felhívja a figyelmet arra, hogy egy hónap sem telt el azóta, hogy kihírdették az eutanázia törvényt Olaszországban, és kitört Kínában a járvány. Utána februárban már Olaszországban, és onnan terjedt tovább a föld sok pontjára.*

Beléptünk abba az időbe, amit a Szűzanya előre megmondott Schioban. Mirco idézi a Szűzanya szavait, amelyeket az egyik jelenése alkalmával mondott: *„Kérem a segítségeteket, hogy Isten irgalmasság-terve meg ne hiúsuljon. A közömbös várakozás ideje a végéhez közeledik és egyre inkább Isten igazságosságának az ideje közeledik, amely az embereket a tisztulás által közelebb viszi az üdvösséghez. Újra kérem a szívek megtérését”.*

Eddig Isten sokféle módon szelíden figyelmeztetett, hogy az emberiség rossz úton jár, de az emberek többsége nem hallgatott az Ő szavára, ezért most

Isten változtat a velünk való kommunikáció stílusán. Véget ér az irgalmasság korszaka, és belép az emberiség az igazságosság korszakába. Az emberiség nem hallgatott Isten és a Szűzanya szelíd figyelmeztetéseire, közömbös volt ezek iránt az intelmek iránt. *A szelíd figyelmeztetések ideje véget ért. Az igazságosság ideje következik, hogy Isten üdvösségre vezesse az embereket.*

Mirco ismételtelen, nyomatékkal hangsúlyozza, hogy ezt nem szabad félreértenünk. Itt nem bosszúról van szó Isten részéről. Ő nem ítél el minket, nem hagyott el minket. Csak módszereit, stílusát változtatja a mi érdekünkben, amiként a szülő is teszi ezt gyermekével, aki nem hallgat a szép szóra. Ha az irgalmasság terve nem sikerült, az igazságossággal akarja az embereket az üdvösségre vezetni. *A vírus egy figyelmeztetés, amit Isten azért enged meg, hogy megmentsen minket, hogy megtérítsen.*

Mi Isten célja az emberrel? Ő erőszak nélkül szeretne vezetni minket. Te-kintetbe veszi szabadságunkat. Lassan akar Önmagához visszavezetni minket. A Mennybe akar vezetni minket. Semmi mást nem akar. Isten mindig meg akarja menteni az embert. De ha az ember nem hagyja magát az irgalmasság – Isten irgalmassága – által megmenteni, akkor Ő ezt az igazságossággal fogja tenni.

Mirco egy venetoi szólásmondást idéz: „Aki nem akar hallani, annak éreznie kell”. A gyermekét igazán szerető szülő magatartása ez, aki a büntetéssel ezt mondhatja gyermekének: Arra kényszerítesz, hogy igazságos legyek, hogy megbüntesselek azért, hogy megmentsselek.

Elkezdődött az emberiség számára a tisztulás ideje. Isten közelsége egy új módon nyilatkozik meg, hogy visszavezesse az embereket Önmagához. Istennek büntetnie kell, de nem kegyetlenségből, nem azért, hogy elítéljen, hanem hogy megmentsen.

Olaszországban már egy hónapja érvényben vannak a szigorú korlátozások. Mindenki szeretné, ha ezeknek már vége lenne. Miért szeretnék, hogy véget érjenek a korlátozás napjai – teszi fel a kérdést Mirco Agerde. Szeretnénk, hogy megszűnjön a rendkívüli állapot. Szeretnénk visszatérni a normális hétköznapi életbe. De miért szeretnénk ezt? Meg akarunk térni, vagy vissza akarunk térni a régi dolgainkhoz? Hogy ugyanúgy folytassuk az életünket tovább, mint korábban? Vagy ki akarunk lépni eddigi helyzetünkéből, és azt akarjuk mondani, Uram, meghajtom térdemet. Beismerem, hogy bűnös vagyok! De változtatni akarok ezen! Miért akarjuk a korlátozások megszűnését, hogy megtérjünk, vagy hogy bűnözünk tovább?

Két elgondolkodtató tényt említ Mirco, amelyekből úgy látszik, hogy az emberek továbbra sem a megtérés útján akarnak járni.

Az egyik az orvosi intézkedések Olaszországban. Minden orvosi beavatkozást felfüggesztenek, amelyek nem elsődlegesen fontosak. Ez rendben van – mondja Mirco. Ezen intézkedések célja, hogy az orvosokat és az ápolókat a vírusos betegek ápolására tartsák készenlétben. Minden olyan kezelésnek, amely nem sürgős, várnia kell. Ambuláns műtétek, szemműtétek, ortopédiai műtétek, sőt bizonyos rákos kezelések is elhalasztást nyernek. *Viszont az abortuszokat tovább végzik. Ezeket nem lehet elhalasztani, ezek sürgős beavatkozásoknak számítanak. Tehát nem akar az emberiség változtatni, nem akar megváltozni. Olyan orvosi beavatkozást, amely egy életet kiolt, szabad tovább végezni. Olaszországban naponta 500 abortuszt végeznek. 6000 áldozata van eddig a vírusnak (azóta persze több). Tíz nap alatt majdnem ugyanennyi életet ölnek meg az abortuszok során.*

A másik tény, amelyet említ, hogy sokan vannak ma otthon. Otthonról dolgoznak sokan. Az iskolákban is online oktatás folyik. Azáltal, hogy sokan otthon vannak, *megnőtt a pornográf oldalak látogatottsága*. Meg akar-e változni az emberiség? – teszi fel a kérdést Mirco. A tisztátalanság, pornográfia a szeretetre érzéketlenné teszik az embereket, és egyéb károkat is okoznak. *A drogok fogyasztása is tovább zajlik.*

Mit tehetünk mi, akik a Szűzanyára próbáltunk már eddig is figyelni? Tulajdonképpen nem rémít meg minket az, ami történik. Természetesen respektáljuk a törvényt, de végső soron ezek az események nem rendítenek meg minket, mert sajnos történnie kellett valaminek, hogy az emberiség megtérjen. Sokan kérdeznak most minket, hogy mi zajlik itt körülöttünk. Nekünk hitbeli válaszokat kell adnunk életről, halálról, örökkévalóságról. De a hitünket ne kényszerítsük a kérdezőkre, mert a hit nem kényszeríthető senkire. *Hívjuk meg őket az imára, arra, hogy térjenek vissza az Úrhoz, arra, hogy hogyan éljék meg ezt az évet. Most éppen a nagybőjtben vagyunk. Hívjuk meg őket a bűnbánatra! Hívjuk fel a figyelmet a mostani rendkívüli helyzetben való bűnbánattartás módjára is, arra hogy indítsák fel magukban a bánatot, és ha majd a szentségi gyónás is lehetővé válik, végezzék el a személyes gyónásukat is, mihelyt vége szakad a korlátozásoknak.*

A schioi kegyhely teológiát végzett, és az eseményeket kezdettől végig kísérelő és azokat jól ismerő vezetője, Mirco Agerde felhívja a figyelmet bizonyos pozitív lépésekre is, amelyet civil és egyházi vezetők megtettek. *Több püspök és polgármester a Szűzanyának szentelte egyházmegyéjét és városát. Mindenkinek más a felelősségi köre, szenteltségi foka, amelyek a kegyelmek áradását is megszabják. Rámutat a papok, püspök általi Szűzanyának való odaszentelődés fontosságára, de a híveket is buzdítja, hogy ezt tegyék meg maguk is a saját hatókörükben, szenteljék oda saját magukat, családjukat a*

Szűzanyának. Ő is laikusként egy szép odaszentelő imával zárja elmélkedését. Ezt a Szűzanyának való odaszentelődést erősíti meg a schioi közösség vezetője azok nevében, akik arra készültek, hogy most szenteljék oda magukat, ezen a napon először a Szűzanyának, és azok nevében is, akik már elvégezték ezt az odaszentelődést.

Arra is felhívja a figyelmet, hogy legyen tiszteletre méltó helyen lakásunkban a kereszt, Jézus Szentséges Szívének, Mária Szeplőtelen Szívének a képe. Imádkozzunk többet, olvassuk a Szentírást és a katekizmust a bejárásunknak ezekben a napjaiban. Maradjunk egységben egymással az imában és azoknak az eszközöknek a révén, amelyek adottak számunkra!

(A beszéd olaszul itt nézhető meg: <https://www.youtube.com/watch?v=oCfGDDPagec>)

(<https://www.engesztelok.hu/friss-tartalom>)

Schneider püspök a koronavírus járványról „dicsekszünk még a szorongatásokban is” (Róm 5,3)

A koronavírusra adott világi és egyházi válaszok miatt az elkövetkező hetekben vagy akár hónapokban, de különösen az egyházi év csúcspontját jelentő Nagyhéten és Húsvétkor, az úgynevezett szabad nyugati világ katolikusainak milliói lesznek megfosztva minden nyilvános istentisztelettől. Ezek közül a Szentmisétől és a Szentáldozástól való megfosztás a leginkább aggasztó és a legfájdalmasabb.

Az új koronavírus járvány egyetemesen kihirdetett „dogmája” a csaknem világméretű pánik jelenlegi légkörét folyamatosan biztosítja. A mozgásszabadság alapvető emberi jogának, a gyülekezési és szólásszabadságnak a megvonásával járó, kíméletlen és aránytalan biztonsági intézkedések egy csaknem világszerte szőtt, aprólékos terv szerint születnek. Így az egész emberi nem egyfajta rabjává válik egy világméretű „egészségügyi önkényuralomnak”, amely a maga részéről politikai diktatúraként nyilvánul meg.

Ennek az új, világszerte terjedő „egészségügyi önkényuralomnak” egyik fontos mellékhatása a nyilvános istentisztelet minden formájának növekvő és hajthatatlan betiltása. 2020. március 16-tól fogva a német kormány az összes vallás nyilvános vallási összejövetelét betiltotta. A nyilvános istentisztelet minden formájának ilyen mértéktelenül szigorú tilalma még a Harmadik Birodalomban is elképzelhetetlen volt.

Még mielőtt ezeket az intézkedéseket Németországban meghozták volna, mindennemű nyilvános istentisztelet tilalmát Olaszországban és Rómában,

a katolicizmus és a kereszténység szívében kormány szinten rendelték el. A nyilvános istentisztelet tilalmának jelenlegi helyzete Rómában az Egyházat visszavetette egy hasonló tilalom idejébe, amelyet a pogány római császárok az első századokban vezettek be.

Azok a papok, akik a szentmisét a hívek jelenlétében bátorkodnak bemutatni, ilyen körülmények között felelősségre vonásra vagy börtönbüntetésre számíthatnak. A világméretű „egészségügyi önkényuralom” olyan helyzetet teremtett, amely a katakombák levegőjét árasztja, egy üldözött, egy földalatti egyház légkörét, különösen Rómában. Ferenc pápa, aki március 15-én magányosan bicegett végig Róma kihalt utcáin, a Santa Maria Maggiore templom „Salus populi Romani” képétől a San Marcello templom Csodatévő Keresztjéig tartó zaránokútján, apokaliptikus látványt nyújtott. Az 1917. július 13-án közzétett fatimai titok harmadik részének arra a leírására emlékeztetett, hogy „A Szentatya egy félig lerombolt, félig dűledező városban ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve”.

Hogyan kellene a katolikusoknak helyt állniuk ilyen körülmények között? Mindezt az Isteni Gondviselés kezéből olyan megpróbáltatásként kell fogadnunk, amelyből sokkal több lelki erőt meríthetünk, mintha ilyesmit meg nem tapasztaltunk volna. Ezt a helyzetet az Egyház korábban soha nem tapasztalt mértékű, jelenlegi válságába történő, isteni beavatkozásként kell értékelnünk. Az Egyház megtisztítására Isten most ezt a könyörtelen, világméretű „egészségügyi zsarnokságot” használja fel, hogy mindazokat, akik az Egyházért felelősek, elsősorban a pápát és a püspököket eltántorítsa egy szép modern világ káprázatától, a világgal való kacérkodástól, az ideiglenes és földhöz ragadt dolgokba való belefeledkezéstől. A világi hatalmak most erőszakkal választják el a nyáját pásztoraiktól. A papságot kormányok kötelezik arra, hogy a szentmisét hívek nélkül mutassák be.

Ennek a mostani, megtisztító isteni beavatkozásnak az ereje valamennyiünket rádöbbenhet arra, hogy az egyházban mi valóban lényeges: Krisztus testének és vérének eukharisztikus áldozata és a halhatatlan lelkek örök üdvössége. Akik az egyházban váratlanul és hirtelen megfosztatnak attól, ami központi jelentőségű, kezdenek annak értékét fölfedezni és jobban megbecsülni.

A katolikusok a Szentmisétől és a Szentáldozástól való megfosztottság fájdalmas helyzetében sem kerülhetnek a csalódottság vagy a mélabú hatalmába. Ezt a megpróbáltatást úgy kell fogadniuk, mint túláradozó kegyelmet, amelyet az isteni Gondviselés készített számukra. Sok katolikus most valamiképpen lehetőséget kap arra, hogy megtapasztalhatja a katakombák helyzetét, a földalatti egyházét. Remélhetjük, hogy egy ilyen helyzet szentek és hitvallók új lelki gyümölcseit fogja érlelni. Ez a helyzet rá fogja döbenteni a katolikus család-

dokat az *Egyház* szó valódi értelmére. Amennyiben Szentmisén még vasárnapként sincs lehetőségük részt venni, a katolikus szülők otthonaikban gyűjtik össze családjukat. Vegyenek részt Szentmisén otthonaikban a televízió vagy az internet segítségével, vagy ha ez nem lehetséges, az Úr napját egy imaórával szenteljék meg, és lélekben egyesüljenek azokkal a Szentmisékkal, amelyeket papjaik még az ő településükön vagy környékükön is zárt ajtók mögött mutatnak be. Egy valódi *egyház* vasárnapi szent órája például a következőképpen alakulhat:

Rózsafüzér, a vasárnap szentírási olvasmányai, Bánatima, Lelki Áldozás, könyörgések, imák mindazokért, akik szenvednek és meghalnak, mindazokért, akiket üldöznek, ima a pápáért és a papokért, ima azért, hogy ez a testi és lelki járvány véget érjen. A katolikus család Nagyböjttben imádkozza el a Keresztút ájtatosságát is péntekenként. Továbbá vasárnapként a szülők gyűjték össze gyermekeiket délután vagy esténként, hogy olvassanak nekik a szentek életéből, különösen az egyházüldözések idejéből vett történeteket. Gyermekkoromban alkalmam volt ilyet átélni, ami katolikus hitemet egész életemre megalapozta.

Azok a katolikusok, akik a szentmisén való részvételtől és a szentáldozástól – ha csak néhány hétre vagy hónapra is – most meg vannak fosztva, gondoljanak az üldözések idejére, amikor a hívek éveken át nem vehettek részt szentmisén, és nem járulhattak szentségekhez, ahogy az például a kommunista üldözések idején a szovjet birodalomban sok helyen történt. Mindazokat a katolikusokat, akik most szenvednek attól, hogy a szentmisétől és a szentáldozástól meg vannak fosztva, erősítsék meg Istennek azok a szavai, amelyek olvashatók a következőkben:

„Abban örülni fogtok, noha most egy kicsit szomorkodnotok kell, mert különféle kísértések érnek benneteket, hogy a próbát kiállva hitetek, amely értékesebb a tűz próbálta veszendő aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltó legyen a dicsőretre, a dicsőségre és a tiszteletre” (1Pét 1,6-7)

„Szeretteim, ne lepődjétek meg azokon az égő fájdalmakon, amelyek megpróbáltatásul értek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna veletek. Ehelyett inkább örüljétek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége megnyilvánulása napján majd ujjongva örülhessetek.” (1Pét 4,12-13)

„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk.” (2Kor 1.3-4)

Egyik kegyetlen egyházüldözés idején karthágói Szent Ciprián (+258) adta a következő épületes tanítást a türelem értékéről:

„A türelem az, ami hitünk alapjait szilárdan megerősíti. Ez az, amitől reményünk szárba szökken. Ez irányítja cselekedeteinket, hogy követhessük Krisztus útját, amin az Ő türelme vezet. Milyen nagy az Úr Jézus türelme, hogy Ő, akit a mennyben imádnak, nem kap méltó elégtételt a földön! Szeretett testvéreim, gondoljunk az Ő türelmére üldöztetésünk és szenvedésünk idején; alázatosan várva az Ő eljövételét!” (De Patientia 20,24)

Athanasius Schneider, segédpüspök
2020. március 19-én

(Forrás: lifesitenews.com Fordította: Somogyi György)

Coronavírus-járvány vagy pánik-járvány?

Pascal Roland, a franciaországi Belley-Ars „püspökének” hivatalos nyilatkozata

Jobban kell félnünk a pánik-járványtól, mint a Koronavírus-járványtól! **A magam részéről nem vagyok hajlandó a kollektív pániknak engedni, és azoknak az óvintézkedéseknek alávetni magamat, melyeket a világi intézmények léptetnek életbe.**

Ezért nincs szándékom speciális intézkedéseket elrendelni egyházmegyémben. – Vagy a keresztények nem fognak többé összejönni imádkozni? Le fognak mondani arról, hogy találkozzanak felebarátjaikkal és segítsenek nekik? Eltekintve az elemi óvintézkedésektől, amiket mindenki magától is ösztönösen megtesz, amikor beteg, hogy másokat ne fertőzzön meg, nem helyénvaló ezekhez továbbiakat is hozzáfűzni.

Inkább arra kell emlékeznünk, hogy sokkal komolyabb helyzetekben, például a nagy pestisjárványok idején, amikor az egészségügyi ellátás sokkal elmaradottabb volt a maihoz képest, **pont a keresztény lakosság tűnt ki a kollektív imádkozásban és a betegek megsegítésében; a városokban, falvakban ők voltak az elsők, akik a haldoklók megsegítésében és a halottak eltemetésében segédkeztek. Összefoglalva: Krisztus tanítványai nem fordultak el Istentől és nem bújtak el az ilyen nehézségek elől – ellenkezőleg!**

A kollektív pánik, amit ma tapasztalunk, a halál realitásához való torz viszonyunkat mutatja meg! Isten elvesztésének félelem-kiváltó következményeit teszi láthatóvá! A mai ember el akarja titkolni, nem akarja tu-

domásul venni, hogy halandók vagyunk, és ha elzárjuk magunkat létünk lelki dimenzióitól, elvesztjük lábunk alól a talajt. Mivel egyre rafináltabb és hatékonyabb technikai eszközeink vannak, azt hisszük és úgy viselkedünk, mintha mindent mi uralnánk, és elrejtjük magunk elől, hogy valójában nem mi vagyunk az élet urai!

Azt se felejtsek el, hogy e járvány fellépése éppen egy olyan pillanatban, amikor különböző fórumokon a bioetika törvényeiről folynak viták, szerencsére az emberi törekedésre emlékeztet bennünket! És ennek a globális válságnak legalább az az előnye megvan, hogy arra emlékeztet minket, hogy mindannyian sérülékenyek vagyunk, és egymástól függünk, és hogy fontosabb lenne összedolgozni, mint a határokat lezárni!

Úgy tűnik, hogy mindannyian elvesztettük a fejünket! **Mindenesetre az biztos, hogy nagy hazugságban élünk.** Miért koncentrálnak most hirtelen egyedül a coronavírusra? Miért hallgatjuk el, hogy egyedül Franciaországban évente a banális szezonális influenzában 2-6 millió ember betegszik meg, akik közül minden évben mintegy 8 ezren meg is halnak ebben? (Ez a halálozási szám az USA-ban évi 23 ezer.) Úgy tűnik azt a tényt is kizárjuk kollektív emlékeztünkéből, hogy országunkban az alkohol évente 41 ezer halálesetért felelős, és a cigaretta 73 ezerért. (És akkor még egy szó sem esett az abortusz, az öngyilkosság és az eutanázia áldozatainak számáról; Kínában például naponta 70-en vetik magukat a gyorsvonatok elé)

Ezért távol áll tőlem, hogy előírjam a diplomok bezárását, a misék felfüggesztését vagy az áldozás bármely formájának betiltását, hiszen egy templom nem a veszély, hanem a megváltás helye. Olyan hely, ahol Az fogad szívesen bennünket, aki maga az élet, Jézus Krisztus, és ahol Általa, Vele és Benne megtanulunk közösen élni. A templomnak annak kell maradnia, ami: a remény helyének!

Vagy inkább barikádozzuk el magunkat otthon? Halmozzunk fel tartalékokat, ürítsük ki az üzleteket, készüljünk fel hosszabb vesztegárra? Nem! Mert **egy keresztény nem fél a haláltól. Egy keresztény tisztában van vele, hogy halandó**, de azt is tudja, hogy Kiben bízik. Jézusban hisz, Aki így erősítette meg: „Én vagyok a feltámadás és az élet! Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog. Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre.” (Jn 11,25-26) – A keresztény tudja, hogy abban „lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból”. (Róm 8,11)

Egy keresztény nem saját magáé, életét ajándékba kapta, és Jézust követi, Aki ezt tanítja: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.” (Mk 8,35)

Egy keresztény biztosan nem teszi ki magát fölösleges rizikónak, de életét nem próbálja meg csak magának megőrizni. Keresztre feszített Urát és Mesterét követi, és megtanulja, hogy magát az örök életért nagylelkűen állítsa legraszorultabb felebarátjainak a szolgálatába.

Ne hagyjuk, hogy eluralkodjon rajtunk a rettegés, a pánik járványa! Ne hagyjuk magunkból „élő halottat” csinálni! Ne hagyjuk, hogy elrabolják tőlünk a reményünket!

(<https://www.katolikus-honlap.hu>, 2020.03.09.)

(forrás: www.katholisches.info – 2020. március 6.)

Egy vírus okán

Most, 2020 tavaszán egy vírus tartja sakkban az egész világot. Egy vírus, illetve az azzal való foglalkozásunk tölti ki életünk jelentős részét. Ez igyekszik életünk minden területére új szabályokat, új mozgástereket meghatározni. Igen érdekes ezen elgondolkodni.

Ezt a vírust úgy hívják, hogy Korona vírus. Szép neve van, életünk minden részletét igyekszik megkoronázni, meghatározni. Milyen is ez a vírus, miért is cselekszünk így ennek a vírusnak kapcsán, ahogy cselekszünk egyénileg, kormányzatilag, világméreteken?

Milyen is ez a vírus?

Az elmúlt hónapok információi, statisztikái alapján valahogy úgy rajzolódik ki, hogy ez a vírus a megbetegedettek kb. 1 %-ánál okoz halálos következményeket, ezt is túlnyomó többségben abban az esetben, ha az illető egyéb krónikus betegségben szenved már, és a kétféle támadás együttesét nem bírja a szervezete. Félreértés ne essék, én teljes mértékig egyetértek azzal, hogy az orvosok kötelessége (és valahol a lakosság kötelessége is), hogy minden életet megmentsünk, amit csak lehet. Ezek a krónikus betegek azok, akiknek életét a mai orvostudomány évekkal meg tudja nyújtani (a beteg örömeire vagy szenvedésére), amely igen szép dolog. De mi van akkor, ha valaki mégis meghal? Hitünk szerint az Úr hamarabb hívta magához – ha hitben hal meg.

Az influenzánál egy kicsit kisebb a halálozási arányszám, de mindkét esetben a megbetegedettek legalább 99 %-a életben marad. Ezt mutatja az eddigi statisztikai adatok többsége. (Engedtessek meg, hogy ne az 1 %-on belüli különbség oldaláról, hanem a többségi oldalról tekintsem a konkrét adatokat.) Tehát amennyiben erről az oldalról nézzük, akkor a kétféle vírus között igen kicsi a különbség. Betegségek és halálok mindig is voltak és lesznek, néha

nagyobb számban, néha kisebb számban. (Hogy a fogyasztói társadalomban a halálesetek és egyes súlyos esetek számának esetleges váratlan növekedésére sem vagyunk felkészülve, minden a minimumra van kihegyezve az egy következő kérdés...)

Tehát az Influenza és Korona vírus egyaránt 99 % körüli túlélést mutat. Mégis az intézkedések valahogy igencsak eltérnek egymástól. Ez számomra elgondolkasztó...

A Korona vírus először Kínában jelent meg – mai tudásunk szerint. Először hagyták, hadd terjedjen, majd hirtelen nagy pánik keltése mellett 60 millió embert karanténba zártak. Kommunista diktatúrában se ki se be. Közben a folyamatos kereskedelmi, üzleti és egyéb kapcsolatok miatt sikerült eljutnia a légúti fertőzésnek a világ számos pontjára, hiszen a folyamatos és igen intenzív jövés-menés révén ez adta magát. A pánik hangulat szépen terjedt a földrészek között, egyre szélesebb körben. Az elképesztő helyzetekről folyamatos hírek érkeztek és érkeznek mind a mai napig. A higgadt statisztikáról csak itt-ott zárójelben beszélnek. Arról, hogy a lakosság több mint 99 százaléka nem hal bele...

A pánikkeltés olyan ügyes, hogy a világ gazdaságának jelentős része leállt, vagy lelassult – lehet, hogy már nem lehetett kezelni a pörgést, és kellett egy fék?

A pánikkeltés olyan ügyes, hogy az emberek zöme félelemben él, még élelmiszer vásárlására is alig akar kimozdulni a lakásából, ahol vagy tud dolgozni, hogy legyen pénze vagy nem. Felfordult a világ.

A pánikkeltés elérte a templomokat is. Ami 2000 éve nem történt, az most megtörtént, Húsvét idején minden templom zárva volt, hónapokra zárva vannak nem csak a templomok, hanem a kegyhelyek is, tehát a legfőbb lelki (alkalmasint testi) gyógyító helyek be vannak zárva a betegség veszélyére hivatkozva. Jézus Krisztust, aki valóságosan jelen van az Oltáriszentségben nem veheti magához a hívek túlnyomó többsége. Jézussal, a legfőbb gyógyítóval nem találkozhatunk a vírus esetleges terjedése miatt! Érdekes... A hitbeli cselekményeinket a média, az állami, emberi megfontolások határozzák meg, nem a hit! Ezt ki kell mondani, hiszen úgy látszik ide jutottunk! Gondolkozunk el rajta!

Eledeink a nagyobb veszélyek idején (járványok idején is) a népet a templomba hívták, az Oltáriszentség nagyobb tiszteletére tanították a népet. Arra tanították, hogy Jézus Krisztus, aki a legfőbb gyógyító, az Oltáriszentségen keresztül külön gyógyító kegyelemben részesíti az abban hívőket. Csak az abban hívőket! Hiszünk benne?

Van egy pap testvérünk, aki 70 év fölött jár már, mégis folyamatosan járja a kórházakat, gyóntat, áldoztat, akár Korona akár nem. Azt emlegeti, hogy öt gyerekkorában az Édesapja arra tanította, hogy Isten mindennek ura. Ha meg kell betegedjen, akkor meg fog, ha nem kell, mert szolgálnia kell, akkor nem fog megbetegedni. És járja a maga útját! Hisz Istenben, és ez elég neki!

Mi az, ami irányít minket? Mi az, ami irányítja a világot?

Hogy mi irányít minket, a hitünk, vagy a világ, arra igyekezzük magunkban megkeresni a választ, megimádkozva azt!

Hogy mi irányítja a világot? Az egy jó kérdés... Érdekes azon elgondolkozni, hogy egy ilyen vírus kapcsán mi és ki az, aki így le tudja blokkolni a világi és lelki életet egyaránt? Méghozzá világméretben!

A múltkor egy barátom tette fel a kérdést – csak költői kérdésként – hogy mi lenne, ha például egy komolyabb társadalmi réteg tiltakozni akarna valami ellen? Gyülekezni sem szabad sem szabad ég alatt, sem zárt helyen. És mindez a demokrácia színei alatt, egy vírusra hivatkozva... Elgondolkodtató...

Számomra döbbenetes az, hogy hónapokig nem lehet a templom légterébe belépni a hívőknek, maximum az előtérben lehet imádkozni, egymástól 1,5-2 m távolságot betartva. És az öregjeinket nem látogathatjuk, csak a legszükségesebb helyzetekben és a hivatalos elvárásoknak eleget téve. A templomok hónapokra lezárva... Ezt két-három hónap alatt meg lehet szokni. Mi lesz utána, ha újra indulhatunk, ha újból összejöhetünk a média által uralt világ engedélyével...? Az láthatatlanul is elmondható, hogy semmi sem lesz olyan, mint a néhány hónapos távollétünk előtt volt.

Érdekes itt számomra felidézni azt az egy vasárnapot, amelyen már az öregeket eltanácsolták, a kézbe áldozást erősen javasolták. Ez a helyzet egy vasárnapig tartott, a következő vasárnap előtti pénteken bezártak a templomok. Tehát ezen a vasárnapon feltűnt, hogy a plébánosi szentmisén (sok öreggel) ugyanúgy kevesebben voltak, mint a gyerek és ifjúsági misén. Minden misén kb. kétharmad ember hiányzott, vagyis csak egyharmada volt jelen az előző heti megszokott létszámból. Bízom benne, hogy ez csak egy véletlen egybeesés volt...

Jánossy Gábor

Interjú Ferenc pápával

Részletek „Amit most megélünk, az a megtérés helye – Interjú Ferenc pápával a koronavírus-járványról” című hosszú anyagból. A Magyar Kurír által közölt szövegrészeket idézőjelbe tettük. Az interjú néhány részlete, azok gondolatmenete elgondolkodtató.

„Gondolok a mostani feladataimra, és arra is, milyen teendőim lesznek azután. Milyen lesz majd azután (a járvány után) a szolgálatom Róma püspökeként, az Egyház fejeként? Ez az „azután” már elkezdett megmutatkozni: tragikus „azután” és fájdalmas „azután” lesz, s ezért jobb már most gondolni rá. Az Átfogó Emberi Fejlődés Dikasztériumán keresztül szerveztünk egy bizottságot, amely ezen dolgozik, és velem együtt jön össze.”

Ferenc pápa arról beszél, hogy a járvány után tragikus és fájdalmas idő következik. Nem fejt ki, hogy mi és miért lesz tragikus és fájdalmas szerinte. Azt viszont hozzáteszi, hogy már felállítottak egy bizottságot Vatikánban – melynek tagja Ferenc pápa is – azzal a szándékkal, hogy kidolgozzák azt, hogy a járvány után hogyan haladjon tovább Egyházunk...

„Őn a megtérésről kérdez engem. Minden válság veszélyt jelent, de egyben lehetőséget is hordoz. Lehetőség nyílik arra, hogy megmeneküljünk a veszélyből. Úgy gondolom, most le kell lassítanunk a fogyasztás és a termelés bizonyos ritmusát (*Laudato si'*, 191), és meg kell tanulnunk megérteni és szemlélni a természetet. Újra fel kell vennünk a kapcsolatot a tényleges környezetünkkel. Ez lehetőség a megtérésre. Igen, látom a kevésbé likvid és humánusabb gazdaságra való áttérés kezdeti jeleit. De nem szabad elveszítenünk emlékezetünket, ha a jelenlegi helyzet elmúlik, nem szabad archiválnunk, és visszatérnünk a korábbi állapothoz. Ideje, hogy előrelépjünk. A természet használásából és kihasználásából át kell lépnünk a szemlélésre. Mi, emberek, elveszítettük a szemlélődés dimenzióját; eljött az idő, hogy visszaszerezzük.”

A megtérésről beszél Ferenc pápa, amikor azt fejtegeti, hogy a természeti környezetünkkel fel kell vennünk a kapcsolatot, és ez lehetőséget biztosít a megtérésre. Mintha valamilyen ökovallás programja volna ez. (A megtérés szót eddig teológiai értelemben, a Jézus Krisztusban való újjászületés és a bűn hatalmától való megszabadulás formájában ismertük...) Egyben humánusabb gazdaságot kell szerinte kialakítani a világban. A gazdaságunk mitől lesz humánus, az nincs kifejtve – a humanizmus erősítésének igénye nem hangzik jól a Katolikus Egyház első emberének szájából...

„Szelektív a memóriánk. Szeretném ezt nyomatékosítani. Lenyűgözött a normandiai partraszállás hetvenedik évfordulójának megünneplése. Jelen voltak a nemzetközi politikai és kulturális élet vezető személyiségei. És ünnepeltek. Nyilván igaz, hogy ez volt a diktatúra végének kezdete, de senki sem emlékezett meg arról a tízezer fiatalemberről, akik azon a parton estek el. Amikor Redipugliában voltam, az első világháború végének századik évfordulóján, egy gyönyörű emlékművet és kőbe vésett neveket láthattunk, semmi mást. Sírtam, és XV. Benedek pápára (a „hasztalan mészárlásra”) gondoltam, és Anzióra is, halottak napján, az összes ott eltemetett észak-amerikai katonára. Mindegyiknek volt családja, én is lehettem volna ott bármelyikük helyett. Ma itt, Európában, amikor kezdünk populista beszédeket vagy ilyen szelektív jellegű politikai döntéseket hallani, nem nehéz Hitler 1933-as beszédeire emlékezni, melyek többé-kevésbé ugyanolyanok voltak, mint néhány mai európai politikai beszédei.”

Érdekes, hogy ebben a szelektív emlékezésben milyen erővel hangsúlyozza Ferenc pápa, hogy a populizmust el kell kerülni, mert az veszélyesen emlékeztet Hitler politikai indulására. Ezzel a szóhasználattal eddig jellemzően a Nyugat-Európai baloldali és liberális politikusok éltek, ez a történelmietlen, politikai állásfoglalást kifejező beszéd furcsán hangzik Róma püspöke szájából. Annál is inkább, mert a nemzet-tudat és hitélet igen sok országban együtt élt és él ma is a hívők fejében – és ez nem Isten ellenes, mi több, a szentszéki politika egészen napjainkig konzervatívnak és nem balliberálisnak hatott!

„A Szentlélek az, aki az Egyházat intézménnyé teszi... Ő az, aki intézményesíti az Egyházat. Ez egy alternatív és kiegészítő dinamika, mert a Szentlélek rendetlenséget csinál a karizmákkal, de ebben a rendetlenségben összhangot teremt. A szabad Egyház nem anarchikus Egyházat jelent, mivel a szabadság Isten ajándéka. Az intézményesített Egyház a Szentlélek által intézményesített Egyházat jelent.

Feszültség van a rendetlenség és az összhang között: ilyen Egyháznak kell kijönnie a válságból. Meg kell tanulnunk élni egy olyan Egyházban, amely a Szentlélek által keltett rendetlenség és összhang közötti feszültségben működik. Ha teológiai könyvet kér tőlem, mely segíthetné megérteni ezt, az az Apostolok cselekedetei. Benne megtalálja azt, ahogyan a Szentlélek intézményietleníti azt, amire már nincs szükség, és intézményesíti az Egyház jövőjét. Ilyen Egyháznak kell kikerülnie a válságból.”

Ferenc pápánál sokszor találkozunk furcsa szövegekkel, furcsa kifejezésekkel.

Azt tudjuk, hogy az Istennél rend van, azt is tudjuk, hogy a Szentlélek az Isten harmadik személye. Tehát az egy kérdés, hogy mire gondolt akkor, amikor azt említette, hogy az isteni rend forrása, a Szentlélek rendetlenséget csinál az Egyházban. A szóhasználat merően szokatlan és zavaros. Bár hozzáteszi, hogy az általa létrehozott rendetlenségben később összhangot teremt.

Azt mondja, hogy feszültség van a rendetlenség s az összhang között, és ő állítja, hogy ilyen Egyháznak kell kijönnie a válságból. A vírus járvány utáni Egyházban meg kell tanulnunk egy ilyen feszültségekkel teli életben működni. Intézményietleníteni kell, amire már nincs szükség, és intézményesíteni egy új jövőt Egyházunkban... Mindez mélységi, szerkezeti átalakítást sejtet a számunkra...

„Néhány héttel ezelőtt egy olasz püspök felhívott telefonon. Szomorúan mesélte, hogy egyik kórházból a másikba megy, hogy a kórház előcsarnokából feloldozást adjon minden bent lévőnek. Csakhogy felhívott néhány egyházbiztosat, akik azt mondták neki, hogy ezt nem szabad, hogy a feloldozást csak közvetlen érintkezés mellett szabad adni. „Atyám, mit tud mondani nekem?” – kérdezte tőlem a püspök. Azt válaszoltam: „Püspök úr, csak teljesítse papi kötelességét!” És a püspök azt mondja: „Grazie, ho capito” (Köszönöm, értettem). Aztán megtudtam, hogy mindenütt feloldozást adott.

Más szavakkal: az Egyház a Lélek által nyújtott szabadság a mostani válsághelyzetben, és nem intézményekbe zárt Egyház. Ez nem azt jelenti, hogy a kánonjog hasztalan lenne: szolgálatunkra van, igen, segít, és kellőképpen használjuk is, mert jót tesz nekünk. De az utolsó kánon azt mondja, hogy az egész kánonjognak a lelkek üdvössége az értelme, és itt nyílik ki az ajtó, hogy kimenjünk, és Isten vigasztalását nyújtjuk a nehéz helyzetben.”

Érdekes azt hallani, hogy van olyan püspök, aki kórházból kórházra jár, de mindenhol csak az előcsarnokig megy, és onnan ad általános feloldozást mindenkinek, aki a kórházban van. Teljesen érthető, hogy egyházbiztosok ezt helytelenítik, hiszen Egyházunk ezt nem fogadja el feloldozásnak, hiszen az csak bűnbánattal, a bűnbánat külső jele adásával, elégtétel adásával és vállalásával adható, azzal a kifejezett szándékkal, hogy a halálveszély elmúltával pótolni kell az egyéni gyónást. Tudta nélkül, sőt akarata ellenére senkit sem lehet feloldozni. Ferenc pápa viszont egy teológiailag helytelen gyakorlatot erősít meg, amikor azt mondja, hogy most a válsághelyzetben a lelkünk által irányított szabadság szerint lehet megélnünk ezeket a dolgokat – hiszen Isten vigasztalását nyújtjuk a nehéz helyzetben... (a szerkesztő)

(az interjút fordította: Tózsér Endre SP)

(teljes interjú megtekinthető: Magyar Kurír, 2020. április 10.)

Hitünk nehézségei

Húsvét első hetének szombatján Márk evangéliumának szavain érdemes elgondolkodnunk.

„Miután a hét első napjának reggelén feltámadt, először Mária Magdolnának jelent meg, akiből a hét ördögöt kiűzte. Ez elment és elvitte a hírt a gyászoló és szomorkodó tanítványoknak. Amikor meghallották, hogy él, és hogy (Mária Magdolna) látta, nem hitték el. Ezután idegen alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. Visszatérve ezek közölték a hírt a többiekkel is, de nekik sem hittek. Végül a tizenegynek jelent meg, amikor egyszer asztalnál ültek. Szemükre vetette hitetlenségüket és keménysívségüket, hogy nem hittek azoknak, akik feltámadása után látták. Aztán így szólt hozzájuk: „Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16, 9-15)

Gyakran kerül szóba, hogy Tamás apostol nehezen jutott el a hithez, a Jézus feltámadásába vetett hithez. És itt mit is olvasunk? Egy asszony mondta, hogy látta Jézust feltámadva – asszonyi fecsegés! Két tanítvány mondta, hogy találkoztak vele – biztos a fáradtságtól lázálmmuk volt... És amikor mind a 11-üknek megjelent, akkor tudták csak igazán elhinni, hogy Jézus feltámadt. E mellett már Tamás kételkedése úgy tűnik eltörpül. Ugyanakkor elgondolkodtató ez az emberi hozzáállás, mely János kivételével minden apostolnál tapasztalható volt. (János a kereszttel megkapta Mária megelőlegező hitét, ezért neki elég volt látni a lepleket és ő már hitt.)

Hogyan is állunk mi ezzel a kérdéssel?

Nem valószínű, hogy sokkal jobban, mint az apostolok. Talán az a lényeges különbség (lehetőség), hogy mi már Pünkösd után vagyunk, ők még akkor előtte voltak. Mi már a Szentlélek küldése után vagyunk, aki nagyon sokat és hatékonyan tud segíteni hitünk növekedésében. De alaphelyzetben elég hasonló a mi helyzetünk, mert egyáltalán nem jellemző, hogy Jézus Krisztussal, vagy a Szűzanyával élőben találkozzunk. Ez egyes misztikusoknak meg van engedve, de számunkra csak a hallás útján történő, és a Szentlélek kegyelmi támogatásával erősített hit növekedésére van lehetőségünk.

Nekünk is hallás után kell növelnünk a hitet. Halás útján, a szüleinktől, a hitoktatónktól, a papoktól és a hívektől hozzánk eljutott hallás útján.

A hitünk életünk folyamán mindig változik. Vagy erősödik, vagy gyengül, attól függően, hogy milyen hatások érnek minket. Ezért kell megválogatnunk kellő kritikával, hogy mit olvasunk, mint nézünk meg, ezek mind-mind szép lassan, de folyamatosan befolyásol(hat)ják hitünk változását az idő folyamán. Akkor jó, ha Istenhitünk növekedni tud. Ez a mai világban sajnos egyáltalán

nem természetes, hiszen az egész világot valami csalfa hazugság uralja, melyben keresgélni kell a tiszta hit csörgedező kis forrásait, hogy azokból tudjunk táplálkozni.

A fősodratú médiától ez nem várható el. Egyes esetekben a Katolikus hírportáloknál is előfordulhatnak hitbéli csúsztatások, félreérthető megnyilvánulások – sajnos. Nehéz időket élünk, ezekben kell talpon maradnunk, és törekednünk hitünk növelésére. Ebben a legfőbb segítőnk a Szentlélek, a Szűzanya és őrzőangyalunk. Kérjük segítségüket, támaszkodjunk rájuk nyitott szívvel! Szívből és szívvel imádkozunk hozzájuk, segítségért!

Jánossy Gábor

Asszony, íme a te Fiad – Mária, a hívők Anyja

P. Raniero Cantalamessa kapucinus atya negyedik nagyböjti prédikációja

Mária testi és lelki anyaságának kapcsolata

Mária titulusa, Isten Anyja és a Hívek Anyja, valójában nem két cím és nem két valóság, hanem a legmélyebben összetartoznak. Az Isten Anyja ünnepélyes, hivatalos és végleges elnevezés Mária valóságos és nem is csak lelki anyaságán alapul, a legszorosabb kapcsolatban hitünk központi igazságával, hogy Jézus Krisztus Isten és ember egy személyben, amit az egyházban egyetemlegesen elfogadtak. A *Mária a Hívek Anyja*, a *Mi Anyánk* elnevezés pedig lelki anyaság, kevésbé szoros kapcsolatban hitünk központi igazságával, és nem mindenhol, mindenki és mindig hitte – jöllehet sok keresztény egyházban de főként a katolikus egyház tanításában és lelkiségében jelen van – hangzott a kapucinus atya bevezető gondolata, melyet rögtön Szent Ágoston tanításával alapozott meg: „*Mária testileg csak Krisztus anyja, miközben lelkileg, aki megteszi az Isten akaratát, neki nővére és anyja. Mária nem volt lélekben anyja a Főnek, aki maga a Megváltó, akitől inkább lelkileg született, de bizonyára anyja a tagoknak, mert közreműködött szeretetével a hívők egyházának a születésében, akik a Főnek a tagjai*”.

A fájdalommal szülő „asszony” új jelentése

A *Hívek Anyja* cím nemcsak Mária tiszteltetését szolgálja, hanem hitbéli épülésünket és a Krisztus követésünket segíti. Mária testi és lelki anyasága a *foganás és a szülés* két mozzanatán halad keresztül. Bennünket is megfogant, Jézussal egybefogva minket. Az Angyali Üdvözlés után Fia küldetésének előrehaladtával fe-

dezte fel, hogy Fia, a Messiás körül egy közösség formálódott. Ez az idő lett szívében a lelki fogadás mozzanata. A kereszt tövében jön el a szülés fájdalmas órája, amikor Jézus „*asszynak*” szólítja őt. Ez a szó „*asszony*”, János apostol ismert szokásának megfelelően jelzés és utalás: Búcsúbeszédében mondja Jézus: „*Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája*” (Jn 16,21), a Jelenések könyve „*az égen feltűnt nagy jelről beszél, egy asszonyról, aki áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozik*” (Jel 12,1-2). Ez az asszony első értelmében az Egyház, a hívek közössége, de már Ireneusz említi, hogy „*ez az asszony az új Éva, a hívek közösségének az Anyja*”.

Jézus Isten Fiaként megalapítja Mária anyaságát tanítványai felé

De vajon mit mondanak nekünk ma Jézus szavai: „*Íme, a te fiad! és Íme, a te anyád!*”? – tette fel a kérdést a szónok. Maga a halál János számára Jézus megdicsőülésének a pillanata, ami az „*asszony*” említett szülési fájdalmához hasonlítható. Egyházi értelemben a tanítvány nemcsak Jánost jelenti, hanem az összes tanítványt. Jézus az összes tanítványát az Anyjára bízta, de éppúgy nekik nyújtja az Anyját. Ez nemcsak egy megjelölés, egyfajta új anyaság meghirdetése, hanem Jézus Isten Fiaként megalapítja Mária anyaságát tanítványai felé. Igaz, Isten Igéje új és örök életre teremtett újjá bennünket víz és Szentlélek által, de ennek alárendelt módon Mária hite és szenvedése is szül bennünket. Ha Pál apostol arról szól, hogy a korinthusi híveket ő szülte az evangélium által (1Kor 4,15), mennyivel inkább elmondhatja Mária ezt. Ő kétszer szült: először a Fiát, az örök és élő Igét örömben és a kereszt alatt szenvedéssel.

A II. Vatikáni Zsinat máriás összegzése

Beszéde második részében Cantalmessa atya a II. Vatikáni Zsinat Máriáról szóló tanítását idézte a Lumen Gentium konstitúcióból: „*A Boldogságos Szűz, akit az isteni Gondviselés terve az Ige megtestesülésével kapcsolatban eleve Isten anyjának rendelt, itt a földön isteni Üdvözítőnk anyja, másokat messze fölülmúló, nagylelkű társa és az Úr alázatos szolgálója lett. Krisztust méhébe fogadva, evilágra szülve, gondozva, a templomban az Atyának bemutatva, és a kereszten haldokló Fiával együtt szenvedve – engedelmisségével, hitével, reményével és lángoló szeretetével – egyedülálló módon együttműködött az Üdvözítő művével a lelkek természetfölötti életének helyreállítására. Éppen ezért a kegyelem rendjében anyánk*”. (LG 61). A zsinat újdonsága abban áll, hogy Máriát nem önmagában szemlélte, hanem az egyházatyákhoz hasonlóan az ő természetes közegében, vagyis Fia egyházában, melynek anyjává tette őt a gyermeke a kereszten. Szent VI. Pál pápa a zsinat során (1964) a „*Boldogságos Szűz Máriát az Egyház Anyjának, Isten egész népe Anyjának*” nevezte.

Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány

Hogy Mária új, egyház-anyak feladatának megalapítása mit is jelentett, azt a szónok ebből az igéből vezette le: „*Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány*”. János, a szeretett tanítvány magához vette Jézus anyját és egy fedél alatt laktak. Ennek óriási a jelentősége, mert kettejük szoros kapcsolatában születik meg például az a felismerés, hogy „*az Ige testté lett*”. Ennek a jelentőségét már Origenész egyházatya észrevette: „*Az evangéliumok zsengéje Jánosé, aki Jézus keblére hajtotta fejét és aki megkapta tőle az anyját saját anyjaként*”. Ezt a felismerést később Montforti Grignon Szent Alajos (1673-1716) mélyítette el és nem véletlenül talált rá Szent. II. János Pál és tette pápai jelmondatává: „*Totus tuus*”. Mária által, Máriával és Máriában magunkévá tenni minden cselekedetét, hogy a legtökéletesebben élhessünk Jézus által, Jézussal és Jézusban.

Ad Jesum per Mariam

A Mária által Jézushoz út a szónok szerint „*alulról*” válik érthetővé, többek között Pál apostol tanítása révén: „*Amit tanultatok és elfogadtatok, amit hallottatok és példámon láttatok, azt váltsátok tettekre, s veletek lesz a béke Istene*” (Fil 4,9). „*Legyetek követőim, mint ahogy én Krisztus követője vagyok*” (1Kor 11,1). Ahogy Pál apostol a Szentlélek erejében a Krisztus követés eszköze és példája lesz, éppúgy Mária is, méghozzá kiváltságos módon, mert Ábrahámhoz hasonlóan ő oka is lesz az üdvösségnek, „*causa salutis*” - ahogy Szent Ireneusz tanította.

Beszéde végén Cantalmessa atya az önküresítés híres himnuszát a Filippiekhez írt levélből (Fil 2,5-11) Máriára értelmezte:

Mária, jóllehet Isten Anyja volt, Istennel való egyedüli kapcsolatát nem tekintette zsákmánynak, hanem kiüresítette magát minden elvárásából, a szolgálólány alakját vette föl és mindenben hasonló lett a többi asszonyhoz. Alázatosságban és elrejtettségben élt, engedelmeskedett Istennek, egészen Fia haláláig, a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, mely Jézus neve után, minden más név fölött áll. Ezért Mária nevére minden fő hajoljon meg a mennyben, földön és a föld alatt és minden nyelv hirdesse, hogy Mária az Úr Anyja, az Atyaisten dicsőségére, Ámen!

Vatikáni Rádió, 2020.04.03.
(fordította: P. Vértesaljai László SJ)

A Katolikus Egyház nagy aposztáziájáról szóló prófécia

„Amikor az Emberfia eljön, vajon talál-e még hitet a földön?” (Lk 18,8)

“Az Apokalipszis fenevada, akinek szája káromlásokat szól, és aki háborúban áll a szentekkel, Péter trónján ül, mint prédájára váró oroszlán.” (Clairvaux-i Szent Bernát látomása)

Az emberek feladják a korszellemet. Azt fogják mondani, hogy ha a mi időnkben éltek volna, a hit egyszerű és könnyű lenne. De az ő idejükben azt fogják mondani, hogy a dolgok összetettek; az egyházat naprakészé kell tenni, és újra kell értelmezni a hitet. Amikor az egyház és a világ egygyé válik, akkor jönnek el azok a napok. Mivel Isteni Mesterünk korlátot állított az Ő dolgai és a világ dolgai közé.”

(Egyiptomi Szent Antal)

„Eljön az idő, amikor az emberek megbolondulnak, és ha olyannal találkoznak, aki nem bolond, mint ők, azt megtámadják, azt mondják: Ez megőrült, ez nem olyan, mint mi.”

(Egyiptomi Szent Antal)

A Szent Szűz mondta Szent Domonkosnak (1170-1221):

„Egy nap a Rózsafüzér és a Skapuláré fogja megmenteni a Világot” – Ezeket a szavakat a Boldogságos Szűz Mária nem mondta volna, ha Fia mindenkor elérhető maradna az Oltárszentségben. Miasszonyunk megerősítette ezt a figyelmeztetést Fatimában (1917), amikor a Rózsafüzér Királynőjeként jelent meg. Majd Kármelhegyi Miasszonyunkként ismételte el, a kármeliták barna habitusát és barna skapuláréját viselve.

Röviddel halála előtt Assisi Szent Ferenc összehívta a követőit, és a következő prófeciát osztotta meg velük a felkavaró jövőről:

1. A szorongatás és a szomorúság nagy idői hamar eljönnek, melyekben világi és szellemi zürzavar és veszélyek harapódnak el, sokak szeretete kihül és a Gonosz hatalma minden mértéket meghalad.

2. A démonoknak a szokásosnál is nagyobb hatalom lesz engedélyezve, és a mi szent rendünk és a többi szerzetesrend szeplőtelen tisztasága annyira el lesz torzulva, hogy a keresztények között is csak nagyon kevesen fognak őszinte szívvel és tökéletes szeretettel engedelmeskedni a Pápának és a Római Katolikus Egyháznak. Valaki, akit azon szorongatás csúcspontján nem az egy-

ház jog szerint választottak pápának, azon fog igyekezni, hogy rafinált módon sokakat eretnokségbe és a halálba vezessen.

3. Abban az időben a botrányok megsokszorozódnak, Rendünk kettészakad, a többi szerzetesrendből sok teljesen elpusztul, mert nem mondanak ellen a tévedésnek, hanem elfogadják.

4. Olyan sokféle vélemény és szakadás lesz a nép körében, a szerzetesek között és a klérusban, hogyha azok a napok az Evangélium igéi szerint nem rövidülnének meg, még a kiválasztottakat is a tévedésbe vezetnék, ha nem Isten mérhetetlen irgalmasságának hatalmas árama vezetné őket.

5. Szabályzatunkat és életmódunkat abban az időben néhányan a lehető legélesebb módon támadják meg. Mérhetetlen kísértések környékeznek mindenkit. Akik akkor igaznak bizonyulnak, az élet koronáját kapják meg. De jaj azoknak, akik reményüket egyedül a szerzetesi életbe fektetve langyosak lesznek, és a kísértéseknek nem állnak állhatatosan ellen, melyek a kiválasztottak próbatételeként engedtetnek meg.

6. Azok, akik izzó lélekkel az igazság iránti szeretetből és buzgalomból ragaszkodnak a vallásossághoz, mint engedetlenség és szakadár üldöztetéseket és jogtalanságokat fognak elszenvedni. Mert üldözőik a gonosz lelkektől üzetve azt fogják állítani, hogy Isten iránti hű engedelmességből ölik meg és törlik ki a földről ezeket a megromlott embereket. De akkor az Úr a szorongatottak menedéke lesz, és meg fogja menteni azokat, akik Benne bíztak. És ezek, hogy Urukhoz hasonlóak legyenek, bizakodva fognak viselkedni, és a halál által az örök életet elnyerve, úgy fognak dönteni, hogy inkább Istennek engedelmeskednek, mint az embereknek; és mivel a hazugságba és a hűtlenségbe nem akarnak beleegyezni, a haláltól semmi módon nem fognak félni.

7. Abban az időben néhány pap az igazságot agyonhallgatja, mások üldözik és megtagadják. Az életszentségben élőket azok, akik csak külsőleg vallják a hitet, nevetségessé teszik, ami miatt az Úr Jézus Krisztus nekik nem méltó pásztorkat, hanem a pusztítót fogja küldeni.”

(A Szeráfi Szent Ferenc atya Művei, Washbourne, 1882, pp. 248-250)

Bosco Szent János prófeciái 1862-ből:

Fiaid kérik a Hit kenyérét, és senki sem adja meg nekik... Hálátlan Róma, elpuhult Róma, arrogáns Róma... Elfeledd, hogy a te hatalmad és valódi dicsőséged a Golgotán van... Jaj neked; a törvény átok a számodra.

A következő évszázadban lesz egy Ökumenikus Tanács, mely után az Egyházban eluralkodik káosz.

A Római Katolikus Egyház az Egyedüli! És ha a földön csak egy katolikus marad, akkor ő lesz az egyetemes Egyház, a Katolikus Egyház, Jézus Krisztus Egyháza, melyet a pokol kapui soha nem vesznek be.

Láttam a két pápa kapcsolatát is ... láttam, hogy mennyi gonoszsgot és kárt okoz a hamis egyház. Láttam növekedni méretben; és hogy mindenféle eretnek özönlik Rómába... És újfent láttam, hogy Péter temploma a titkos szekta (a Szabadkőművesség) által kidolgozott terv irányítása alá került, miközben viharok tépték.

Láttam egy titkos szektát, amely könyörtelenül aláasta a nagy Egyházat... Amikor az Egyház már nagyrészt elpusztult (a titkos szekta által), és amikor már csak a szentély és az oltár állt, láttam a (titkos szekta) rombolóit, amint belépnek az Egyházba a Fenevaddal.

Láttam Isten Anyjának megjelenését, és azt mondta, hogy a szenvedés nagyon nagy lesz. Hozzátette, hogy ezeknek az embereknek felemelt karokkal, tüsszel kell imádkozniuk. Mindenekelőtt azért kell imádkozniuk, hogy a Sötétség Egyháza elhagyja Rómát.

Az egyház nagy veszélyben van. Látom, hogy Rómában a Katolikus Egyházat olyan ravaszul formálják át, hogy alig marad száz pap, akit nem tévesztenek meg eretnekségekkel. Mindenki a pusztításon dolgozik, még a papság is. A nagy pusztítás már itt van...

Amikor láttam a Szent Péter templomot romjaiban, és azt, hogy a papság nagy része a pusztítással van elfoglalva – egyikük sem akarta nyíltan, mások előtt csinálni –, olyan nagy szorongás tört rám, hogy minden erőmmel Jézushoz kiáltottam, hogy Irgalmáért könyörögjek. Akkor megláttam magam előtt Mennyei Jegyesemet. Többek között azt mondta, hogy az Egyháznak ez a pálfordulása totális összeomlásnak fog látszani. De majd ismét feltámad; és ha csak egy katolikus marad is, az Egyház újra hódítani és győzni fog, mert nem emberi tanácsokon és nem emberi intelligencián alapszik. Azt is megmutatták nekem, hogy szinte nem maradnak keresztények a szó régi értelmében.

Az Egyház teljesen elszigetelődik és mintha teljesen kihalt lenne. Úgy tűnik, mindenki elfut...

A legfurcsább minden között, amit láttam, a püspökök hosszú felvonulása volt. Gondolataikat és kijelentéseiket a szájukból kijövő képek segítségével ismertették meg velem. A vallással szemben elkövetett hibáikat külső deformációk mutatták be. Néhánynak csak teste volt, sötét ködfelhővel a feje helyén. Másoknak csak feje volt, testük és szívük helyén sűrű gőzök. Némelyik béna volt; mások nyomorékok; mások aludtak vagy megdöbbenve meredtek maguk elé.

Láttam szinte minden püspököt a világon, de csak kevesen voltak szentek... Aztán láttam, hogy minden, ami a protestantizmusra vonatkozik, fokozatosan egyre inkább előtérbe kerül, és a Katolikus vallás teljes dekadenciába esik (elveszik)...”

Áldott Emmerich Anna Katalin (1774-1824) német misztikus kinyilatkoztatásai széles körben ismertek és nagyon megbecsültek. Halála után azt pletykálták, hogy a testét ellopták, ezért sírját 6 héttel halála után felnyitották, és testét sértetlennek találták. A következő mondatok tőle valók:

„Akkoriban a hit nagyon megfogyatkozik, és csak néhány helyen marad meg, néhány házban és néhány családban, melyeket Isten megóv a katasztrófák és háborúk idején.

Láttam, hogy sok pásztor olyan ideológiákat enged a szívébe, melyek veszélyesek az Egyházra. Építenek egy hatalmas, különös, extravagáns templomot. Mindenkit beengednek, hogy egyesüljenek és egyenlő jogaik legyenek: protestánsokat, katolikusokat, és minden fajta szekták tagjait. Ez lesz az új egyház....

A hamis egyház, és megszállott, gonosz emberek a Katolikus Anyaszentegyház ellen dolgoznak, és sok kárt okoznak – mind a saját korszakukban, mind a jövőben. És egy látomásban láttam, amint az Egyházat ellenségei lerombolják és egy új építésébe fognak, ami szigorúan emberi tervezésen alapul, de egyetlen szent sem fog ebben segítséget nyújtani nekik. Később ez az emberi egyház megsemmisül, és Isten szentjei csatlakoznak Isten valódi Egyházának újjáépítéséhez, mely még soha nem látott dicsőségben fog ragyogni.”

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Szentek és az Oltáriszentség

A reformáció után a katolikus hitélet nagy lenületet vett. Ez a megújulás Trientből indult ki. Itt gyűltek össze zsinatra (1545-1563) a kor egyházi nagyjai és tudósai. Innen küldték ki azt a bizottságot is, amely a régi liturgia alapján végleg megállapította a szentmise szertartásait a legapróbb részletekig. E fáradságos munka V. Szent Pius pápa alatt fejeződött be, aki 1570. július 14-én az egész világra kötelezőleg elrendelte az új misekönyvet, Misszálét. Egyes szerzetesrendeknek és egy pár egyházmegyének azonban megengedte, hogy eddig használt régi misekönyvük szerint misézhesseken továbbra is, mivel az ő sajátos misekönyvük már legalább kétszáz éve használatban volt náluk. Természetesen nagyon kevés eltérés van ezen régi misekönyvek és a kötelező új között, mert hisz ez is csak több régi alapján, azok egységesítésével készült. Ma tehát az egész világon ezt, a trienti zsinat-bizottság által összeállított misekönyvet használják mindenütt, ahol a római katolikus egyház szertartása szerint végzik az istentiszteletet.

A misekönyv, a szertartások története ezzel be is fejeződött. Most már csak a változó részek közé rak az Egyház újabb és újabb virágokat, az újabb és újabb szentek szebbnél-szebb miseimádságait. Ezzel lesz egyre változatosabb, egyre kedveltebb a mindennapi misemondás és misehallgatás. Tehát a szentmise azért az ő szertartásainak és régi szövegének változhatatlanságában nem vált holttá. Él tovább a századokon keresztül egészen a világ végéig. Ezután is mindig vannak szentjei a szentmisének, akik különösen megérik a szentmise lüktető erejét és mintegy azon nevelődnek, abból élnek. Ezekről lesz most még pár sorban szó.

A XVI. században feltűnt életszentségével egy jámbor szerzetespap, Avellinó Szent András (†1608), kinek minden öröme az volt, hogy misézhetett.

Élete utolsó napján is hűséges kísérőjével, Jakab testvérrel misézni indult. A 86 éves pap szokatlanul bizonytalan léptekkel járt és a testvér kérte is, hogy forduljanak vissza. Ő azonban bizott: „Megsegít az Isten!” Fölment az oltárhoz, ott elhelyezte a kelyhet. A misekönyvet is kinyitván, ismét lejött, hogy elkezdje a lépcsőimát: Introibo ad altare Dei (Bemegyek az Úrnak oltárához).

A testvér észrevette, hogy e szavaknál megingott s zavarában nem felelte a ministráns mondanivalóját. András megismételte az előbbi verset: Introibo... De erre mindjárt le is hanyatlott Jakab testvér karjaiba, hogy ott harmadszor is elsutogja: Introibo ad altare Dei. Még aznap este bement Ura örömébe. Akit reggel nem szólíthatott le az oltárra, azt este már színről-színre láthatta: az Úr Jézust.

Majdnem ugyanabban az időben halt meg a szentségi Jézusnak nagy rajongója: Szolánói Szent Ferenc is (†1613), kinek tisztelete a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt határtalan volt.

Sokszor éjnek idején kiosont szerzetesházából a főoltárhoz, letérdelt a legelső lépcsőre és szemét a tabernákulumra szegezte. Örömében nem egyszer újjongva leborult a földre, megcsókolta azt, majd visszafutott hegedűjéért, s ihlettében gyönyörű dalokat rögtönzött. Mise közben – a legenda szerint – az áhítattól levegőbe emelkedett s titokzatos fény áradt belőle. A szerzetestestvérek és a városiak versengtek, hogy neki ministrálhassanak.

Az 1789-es francia forradalom véres napjaiban élt Postel Szent Mária Magdolna (†1846). Egy kis halászfalu leánya volt. A legveszedelmesebb napokban felszólította a plébánosukat, rejtsse el náluk az egyik szobában az Oltáriszentséget.

Űgy is történt, és ő élete kockáztatásával örködött a legdrágább kincs fellett. Házukba vitte a templomi felszerelést és plébánosuk és több halálraitélt pap náluk rejtőzködött. Ő gyűjtötte össze a hithű halászokat, hogy mint valamikor a katakombákban, – éjjel hallgassanak szentmisét. Ő készítette elő a gyerekeket az első gyónásra és áldozásra s az a nagy kegyelem jutott neki osztályrészül, hogy szíve fölött vihette az Úr Jézus testét a betegeknek. A forradalom alatt valóban az volt, aminek a boldoggáavatási okirat mondja: „virgo sacerdos” papi szűz.

A múlt század elején élt egy kedves, fiatal szent, a Fájdalmas Szűzről nevezett Szent Gábor passzionista szerzetesnövendék (†1862). Róla olvassuk, hogy a szentmisén oly meghatottsággal volt jelen, mintha csak a Kálvárián lett volna.

Űrfelmutatáskor szinte átszellemült és oly merőn és kigyulladt szemekkel csüggött a szentostyán, mintha a kenyér színének fátyola nélkül látta volna az Urat. Ha csak szerét ejthette, naponkint több szentmisét is hallgatott. Reggelenkint fölkelte magában azt a szándékot, hogy jelen szeretne lenni minden szentmisén, melyet aznap az egész világon bemutatnak és a maga részéről is be akarja mutatni valamennyit az Istennek. Mikor sekrestyés volt, nagyon vigyázott rá, hogy minden tiszta és illő legyen és a szentmisében csak egészen szép, hibátlan ostyát használjanak. Azt akarta, hogy a szentségi oltár

állandóan virágdíszben álljon és ha a kertben nem talált, a mezőn szedett hozzá virágot.

Röviden még meg kell emlékeznünk a nemrég (1925-ben) szenttéavatott s annyira tisztelt Lisieuxi Szent Terézről is (†1897). Önéletrajzában írja még gyermekkoráról: „Minden hét meghozta a maga kedves napját: a vasárnapot. Mily napsugaras volt e nap! Az Úrnak napja, a nyugalom napja volt az! Elsősorban is kis családunk résztvett a nagymisén...” Majd később, amikor szerzetes lett és a zárdában rábízták a sekrestyés tisztséget, így ír: „Örültem annak, hogy a szent edényeket érinthettem és hogy a kis Jézus pólyáit, – a kehelyruhákat – is én készíthettem, melyekre Ő az égből értünk leszállt. Éreztem és tudtam, hogy buzgónak kell lennem és gyakran ismételttem a szerpapok szentelésénél használatos szavakat: Szentek legyetek, kik az Úr edényeit hordozátok.”

Az Eucharisztia és az államférfi

Árvay-Nagy Bálint

Már gyermekkoromban sokat hallottam gróf Apponyi Albertről, mint politikusról s államférfiúról. Mint kereszténnyel akkor találkoztam vele, mikor egy téli vasárnap lakásán miséztem s ő ministrált.

A komolyan hívő embernek komoly, épületes miseszolgálata egyenesen zavarba hozott engem, a papot. Nem az zavart engem, hogy a nagy államférfi segít nekem a szent áldozat bemutatásában, hanem az az összeszedettség, az az alázat, mellyel hódolt az eucharisztikus Krisztusnak.

S mikor magához vette az Úr Jézust a szentáldozásban, a pusztá padlón térdelve fogadta Őt, nem térdeplőn, nem valami puha párnán!

Apponyi gróf gyakori áldozó volt; a Kapisztrán templom (a budapesti helyőrségi templom) hívei sokszor épültek, mikor velük egysorban az áldoztatórácsnál magához vette az élet Kenyerét.

Imádságos lelkületű volt a gróf. Egy alkalommal a villamoskocsiba szállt, s mivel velem szemben üres hely volt, leült; még akkor nem ismertem. A gróf jobb kezét állandóan zsebében tartotta s ujjai rövid szünetekben ide-oda jártak, ajkai mozogtak: rózsafüzért imádkozott.

Istenes élet, istenes halál! Államférfiúi kötelezettségeinek teljesítése közben ragadta el Genfben, hol a trianoni Magyarország érdekeit képviselte s bölcs, nyugodt, megfontolt beszédeivel a magyar névnek becsületet szerzett a világ nemzeteinek képviselői előtt.

Bécsben meghült. Hozzá tartozói ellenkezése dacára nem akart Bécsben maradni, hogy kezeltesse magát, mert kötelességérzete Genfbe szólította: a magyar érdekek azt kívánták, hogy ott legyen. Lázasan szállt a vasúti kocsiba s Genfben csakhamar ágynak dőlt. Rövid ideig tartó betegsége alatt gyakran magához vette a szent Úrvalót s mikor már érezte, hogy halála órája közeledik, Isten akaratában való megnyugvással felvette a betegek szentségét azzal a hitvallói öntudattal, mely nagy életének annyira jellegzetes vonása volt.

Ó Jézusom, örök Főpap! Tartsd meg papjaidat Szentséges Szíved oltalmában, ahol senki sem árthat nekik!

Őrizd meg szeplőtelennek felkent kezüket, melyek naponként érintik Szentséges Testedet!

Őrizd meg tisztán ajkukat, melyek Szentséges Véredtől piroslanak!

Őrizd tisztán, az anyagiasságtól menten szívüket, melyek fennkölt papságod pecsétjét hordozzák.

Növeld bennük az irántad való hűséget és szeretetet, és véd meg őket a világ fertőzésétől!

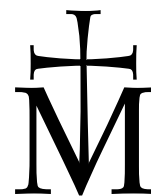
Add meg nekik a kenyér és a bor átváltoztatásának erejével a szívek átváltoztatásának erejét is!

Áldd meg munkájukat gazdag gyümölcssel és ad meg nekik egykor az örök élet koronáját! Ámen.

Lisieux-i Szent Teréz

**Megjelent a 10. NEK füzet is!
Mellékelünk egy új Eucharisztikus éneket!**

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A lőcsei kegyszobor

A történelmi Magyarország északi vidékén, a Magas-Tátra lábainál, Lőcse városához közel található az a Mária-hegy (ma szlovákul Mariánska Hora), amelyen kétszáz éve neogót stílusú templom emelkedik a középkori eredetű, lebontott kápolna helyén és őrzi a Lőcsei Pál műhelyéből származó szobrot, amely Szűz Máriát ábrázolja. Hagyomány szerint a tatárjárásig nyúlik vissza Mária itteni tisztelete, mert a lőcsei hívek, hálából a tatároktól történt megmenekülésükért a kies hegyen kápolnát emeltek a jelenlegi kegyszobor elődjének, s messzi földről már a középkorban sok-sok zarándok esdette le maga és szerettei számára az égi pártfogást.

Az a hagyomány, miszerint eleinte kartauzi remeték gondozták volna, nem felel meg a történelmi valóságnak, mert a kartauziak elvonultabb életet éltek, s még zarándokok sem zavarhatták meg szent magányukat.

†Török József

A Szentlélek nagyon szép. Ahogy a napsugár bont rügyeket, úgy a Szentlélek bont lelkeket.

Mínthogyha csak azt imádkozná a föld: Jöjj el, napsugár! Nélküled se szépség, se illat. Nélküled néma minden pacsirta, csalogány, fagyba rögzött rög a hant, a szántóföld.

Szentlélek, jöjj el! Akkor én is szebb virág, dalosabb lélek leszek.

Prohászka Ottokár

Az Én nagy fájdalmam órája

Szeretett fiaim, ma maradjatok velem, Fájdalmas Édesanyátokkal, aki a kereszt alatt szült benneteket, amelyen Fiam, Jézus meghalt a ti üdvösségetekért.

A fájdalom Anyja vagyok!

Ma hatoljatok be az Én elhagyatottságom mélységes misztériumába, hogy megértsétek: lelki és egyetemes anyaságom mindenekelőtt a szeretetben és a fájdalomban jut kifejezésre. A mindnyájatok iránt való szeretetben! A fájdalomban a ti fájdalmatok miatt, a titeket fenyegető súlyos veszélyek miatt és ezen utolsó idők nagy szorongatottságában elviselt sok szenvedés miatt. Ezért jelzik a ti szenvedéssel teli napjaitok az *Én fájdalmam óráját is!*

Ez az Egyházért, az Én szeretett Leányomért érzett fájdalmam órája is!

Az Egyház ezekben az időkben annyira szenved, midőn keresztjének nagy terhét hordja, szenvedésének és véres feláldoztatásának útján halad a Kálvária felé! Az Egyház még sosem volt annyira mindenben hasonló fiamhoz, Jézushoz, mint ma!

Hozzá hasonló az elhagyatottságban és az egyedülletben. Hozzá hasonló a megtagadásban és az elárultatásban. Hozzá hasonló a megcsúfoltságban és az elítéltségben. Hozzá hasonló keresztre feszítettségében és haláltusájában.

Ez az Egyház iránt érzett nagy fájdalmam órája, mert elérkezett megváltó kinszenvedésének az órája.

Ez az emberiség iránt érzett nagy szenvedésem órája, amely annyira beteg és a gonosz lelkeknek annyira a hatalmában van.

Az ördögi hatalmak uralják a földet és elterjesztik mindenütt sötét hatalmuk gyümölcseit. Így aztán az emberiség visszatért a pogányságba majdnem kétezer évvel a Megváltás után és az üdvözítő Evangélium első hirdetése után.

Ellepte a hitetlenség és a gonoszság, a bűnök megsebzik, a rossz megmérgezi, a kevélység tartja hatalmában, a tisztátalanság csábításában él, az önzés és a gyűlölet láncra verte, a Sátán egyre súlyosabb rabszolgaságba hajtja, és ördögi hatalmával uralkodik fölötte.

Ez az Én nagy fájdalmam órája az egész szegény emberiség miatt, melyen a gonosz lelkek uralkodnak, és mert elérkezett immár nagy büntetésének órája!

Ez az Én gyermekeim iránt érzett nagy szenvedésem órája!

Ezekben a napokban mennyire súlyossá válik szenvedésetek terhe!

Könnyes szemmel nézem a gyermekeket, akikkel oly korán megismertették a rosszat és a bűnt, a fiatalokat, akiket megtévesztett és elárult koruk társadalma, s akikkel hamis értékeket ismertettek meg és akik immár a tisztátalanság és a kábítószer áldozatai, a megosztott és a széthullott családokat, a szegényeket, akik éhen halnak, a háborúban megkínzottakat és megöltek, a betegeket, akikről megtagadják a gyógy módot és a felügyeletet, az elhagyottakat, a magányosokat, a kétségbeesetteket, a haldoklókat, a haláltusát vívó gyermekeimet.

Mint Édesanya, ott vagyok ma mindenki mellett, aki keresztjének súlya alatt nyög. Sohasem hagylak magatokra benneteket. Veletek vagyok különösen legnagyobb szükségetekben.

Ez az Én nagy fájdalmam órája mindnyájatok miatt, szegény gyermekeim, mert elérkezett nagy szenvedésetek ideje!

Meneküljétek Hozzám! Siessetek Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe, mert együtt kell átélnünk a legnagyobb megpróbáltatást, amely elérkezett immár számotokra, az Egyház és az egész emberiség számára!”

Sant Omero (Teramo, Olaszország), 1992. szeptember 15.

A Fájdalmas Anya emléknapja

A Szűzanya az Egyházért az Ő szeretett Leányáért érzett fájdalmának órájáról beszél. A Szűzanya azt mondja, hogy az Egyház a keresztútja végéhez közeledik (28 évvel ezelőtt!).

Egyházunk hasonló Jézus Krisztus keresztre feszítettségében és haláltusájában... (egyedüli Egyház, mely az igaz tanítást őrzi, és azon belül egyre inkább egyedül maradnak azok, akik az igaz hitet élik meg)

A Szűzanya hangsúlyozottan kifejti, hogy az emberiség nagyon beteg, teljesen a gonosz lelkek hatalmában vergődik. Ezért az emberiség, mint olyan, visszatér a pogányságba, 2000 évvel a megváltás örömhíre után.

Az emberiséget a sátán egyre súlyosabb rabszolgaságba hajtja, és ördögi hatalmával uralkodik fölötte.

A Szűzanya egyértelműen értésünkre adja, hogy elérkezett a büntetésünk órája, ami azt jelenti, hogy az irgalmasság ideje lejár...

A fiatalság iránt is nagy fájdalmat érez a Szűzanya, akikkel idejekorán megismertették a rosszat, a bűnt. Ebben a mai világban igen nagy szerepe van az internetnek, a médiának. Az ösztönök kiélésére bíztatnak folyamatosan – leg-erősebb a szexuális ösztön, utána jön az étkezési. Nagyon nehéz ennek ellenállni, azért is, mert több generáció óta folyamatos az Istentől eltávolító erők terjedése – filmek, média, internet stb. Isten az ösztönök feletti uralkodásra igyekszik nevelni minket – önuralom, önfegyelem gyakorlása (böjt és ima).

A Szűzanya hív mindannyiunkat, hogy menjünk hozzá, de ehhez szabad akarátú döntés szükséges. Ezt nehéz meghozni és végigvinni...

Jánossy Gábor

A három Angyal bejelentése

Ma Szeplőtelen Szívem fénylő angyalai mellettetek vannak, szeretett és nekem szentelt fiaim! Ez az Ő ünnepük!

Tiszteljétek, hívjátok és kövessétek Őket, mindig az Ő társaságukban éljétek, akiket a Mennyei Atya adott nektek, hogy őrizzenek és védelmezzenek benneteket. Ez most az Ő idejük. A tisztulásnak és a nagy szorongatottságnak ezt az utolsó szakaszát jellemzi az Úr Angyalainak különleges és erős megnyilvánulása.

Beléptek a legfájdalmasabb és legnehezebb harcra a szakaszába, amelyben a jó szellemek és a gonosz szellemek harcolnak, ami az angyalok és az ördögök között folyik. Valami rettenetes harc ez, ami körülöttetek és fölöttetek zajlik. Szegény földi teremtmények, ti belesodrótok és így különösen erősnek érzitek a gonosz szellemek titeket érő cselvetéseit, amelyekkel a bűn és gonoszság útjára akarnak vezetni titeket.

Tehát ez az időszak az, amelyben erősebben kell megmutatkoznia az őrző-angyalok folytonos működésének.

Gyakran kérjétek őket, készséges lélekkel hallgassatok rájuk és minden pillanatban kövessétek sugallataikat.

Az Egyházban jobban el kell terjednie követésüknek, és ünnepélyesebbé kell tenni az őrangyalok tiszteletét, ugyanis nekik van fenntartva az a feladat, hogy hírül adják nektek az annyira várt közeli szabadulásokat!

A három angyal híradását bizalommal és örömmel fogadjátok és szeretettel kövessétek!

Szabadulástok egybeesik a gonoszság megszűnésével s az egész természet teljesen megszabadul a bűn és a gonoszság rabszolgasága alól.

Ami be fog következni, annyira nagy, hogy ilyen még nem volt a világ kezdetétől! Olyan lesz, mint egy kisebb végítélet, és minden egyes ember látni fogja a saját életét és minden tettét magának Istennek a Fényében!

Az első angyal feladata az lesz, hogy mindenkinek kihirdesse ezt az eseményt.

„Adjátok meg Istennek a dicsőséget és az engedelmisséget, dicsérjétek Őt, mert eljött a pillanat, amelyben megítéli a világot! Boruljatok térdre Előtte, Aki az eget, a földet, a forrásokat és a tengert teremtette!”

Szabadulásotok egybeesik a Sátán és minden ördögi lény legyőzésével! Minden ördögi és kárhozott lélek, akik ezekben az években a földre özönlöttek az emberek megrontására és azért, hogy a kárhozatba kényszerítsék őket, ismét a pokolba lesznek taszítva, ahonnan kijöttek, és nem lesznek képesek többé ártani. A Sátán teljes hatalma romba dől!

A második angyal feladata ez a bejelentés lesz:

„Összedőlt, összedőlt a nagy Babilon, amely paráznaságának borával megérszégítette az összes népeket.”

Szabadulásotok különösen azzal fog egybeesni, midőn megkapják a jutalmukat mindazok, akik a nagy megpróbáltatás idején hűek maradtak, és a másik azzal esik egybe, midőn mindazok megkapják a nagy büntetést, akik követték a bűnt és a rosszat, a hitetlenséget és a gonoszságot, a pénzt és a gyönyört, az Önzést és a tisztátalanságot.

A harmadik angyal a nagy büntetés hírnöke lesz.

„Aki imádja a vadállatot és szobrát, aki viseli a jelét homlokán vagy kezén, az is inni fog Isten tüzes borából, amelyet szintisztán öntött haragjának kelyhébe. Tűz és kénkö fogja kínozni a szent angyalok és a Bárány színe előtt. Gyötrelmüknek füstje főlzáll örökkön örökké. Nem lesz nyugalmuk sem éjjel, sem nappal, mert imádták a vadállatot és szobrát, és viselték nevének jelét.”

A nagy szorongatásnak ebben az utolsó idejében történik a gonoszság végének a bejelentése, a Sátán legyőzése és a gonoszok megbüntetése, nehéz próbának lesz alávetve azoknak az állhatatossága, akik az Úrhoz tartoznak, Isten parancsait megtartják és hűségesek maradnak Jézushoz.

Ezért ma arra szólítalak fel benneteket, egyesüljétek Őrangyalaitokkal különösképpen az imában, hallgassatok rájuk, fogadjátok készséges szívvel biztos vezetésüket a jó és a szentség útján.

Ezekben a viharos időkben, amikor a Sátán minden sötét hatalmát latba veti, az Én Szeplőtelen Szívem fényes angyalainak a feladata az, hogy az állhatatosság és a Jézushoz való hűség útján vezessenek benneteket, az Isten törvényeihez való hűség és az erények gyakorlásának az útján.

Megáldalak benneteket ezen a napon őrangyalaitokkal együtt, egy olyan Édesanyának az örömeivel, akit ti megvigasztaltok, és akik által inkább dicsőítésben részesül.”

Milánó, 1992. október 2.

A szent őrangyalok emléknapija

Ez az időszak a szent angyalaink időszaka. Ebben az időben különösen meg kell(ene) tanulnunk szent angyalunkkal együttműködnünk. Mi a munkára letünk teremtve, a szent angyalok meg az imádásra. Most itt az ideje, hogy kérjük segítségüket a mi munkánkban, és egyben tanuljunk tőlük imádni az Istent. Tanuljunk egymástól és dolgozzunk együtt ezekben a végső, igen nehéz időkben!

A szent őrangyalaink feladata, hogy minket a tiszta, igaz úton tartsanak. Ezért állította mellénk az Isten őket! Használjuk ki tudatosan ezt az óriási lehetőséget. Tanuljunk meg hallgatni sugallataikra. Rajtunk múlik, hogy ezért tudunk-e tenni...

Azt mondja a Szűzanya, hogy minden ember látni fogja saját tettét. Igen az az, amit a Nagy figyelmeztetésnek hívunk. Ez Isten irgalmasságának egyik legnagyobb tette, hogy látni fogjuk életünk során elkövetett tetteinket, de utána még van időnk javítani, ha akarunk. Halálunk órájában ugyanúgy látjuk tetteinket, de már lezárult a cselekedetek ideje. A Nagyfigyelmeztetés után nekünk még lesz időnk és lehetőségünk javítani – ha oda tudunk figyelni majd erre, hitben! (Erről több hitelesített üzenet is szól: La Salette, Garabandal, Szőkefalva stb.)

A Szűzanya mondja, hogy szabadulásunk egybeesik a Sátán és minden ördögi lény legyőzésével. (Erről szól a Jelenések Könyve 12-19. fejezete). Öröndetes, hogy lesz ilyen, de egyben komoly nehézségeket jelent, hogy ezt meg kell várni, addig ki kell bírni. Nehéz idők állnak előttünk, de a Szűzanyába kapaszkodva biztos, hogy ki lehet bírni...

A második angyal bejelentésével biztatni akar minket a Szent Szűz, hogy akik a nagy megpróbáltatás alatt hűségesek maradtak, azok megkapják megérdemelt jutalmukat.

A harmadik angyal komoly figyelmeztetést ad számunkra, hogy a sátán jelét a homlokunkra vagy kezünkbe ne fogadjuk el, a csipet ne fogadjuk el (a csipetben benne lesz a sátán jele), hiszen aki elfogadja, arra nagy kínszenvedés vár – örökkön örökké...

Építsük ki szent őrangyalunkkal a szoros kapcsolatot!!!

Jánossy Gábor

A kulccsal és a láncsal megjelenő angyal

„Ma itt vagy Mozgalmam székhelyén, Németországban, hogy megtartsad a cönákulumot a Széplőtelen Szívemnek szentelt papokkal és hívekkel.

A Rózsafüzér Királynőjeként tiszteltek Engem.

A Rózsafüzér az Én imádságom, az az imádság, amelyet Én magam jöttem le az Égből kérni tőletek, mert ez az a fegyver, amit a nagy harc ezen utolsó idejében használnotok kell, és ez az Én biztos győzelmem jele!

Akkor következik be az Én győzelmem, midőn a Sátánt hatalmas seregével és az összes pokoli szellemekkel bezárják a halál és a sötétség birodalmába, ahonnan nem tud többé kijönni, hogy ártson a világnak.

Ezért száll le egy angyal a mennyből, akinek kezébe adatik a mélység kulcsa és egy lánc, amellyel megkötözi a sárkányt, az őskígyót, a Sátánt minden követőjével együtt.

Az angyal szellemi lény, akit Isten indít útjára, hogy egy sajátos küldetést hajtson végre.

Én vagyok az Angyalok Királynője, mert beletartozik az Én saját tervembe az, hogy Isten küldöttjeként a legnagyobb és legfontosabb küldetést végrehajtsam: hogy legyőzzem a Sátánt.

Már kezdettől fogva úgy jelenti ki rólam a Szentírás, mint aki a kígyó ellensége, aki harcol ellene, Az, aki végül széttapossa a fejét. „Ellenségeskedést vetek közted és az Asszony között, az Ő és a te ivadékod között. Ő széttapossa fejedet, míg te sarka után leselkedel.”

Az Én ivadékomb Krisztus! Őbenne valósul meg az Én teljes győzelmem, aki végrehajtotta a Megváltást és megszabadított benneteket a Sátán rabszolgaságából. Ezért Rám van bízva a mélység kulcsa, amellyel azt kinyitni és bezárni lehet.

A kulcs a hatalom jelképe, annak a hatalmáé, aki ura és gazdája annak a helynek, ami tulajdonát képezi.

Ebben az értelemben az, aki a teremtés kulcsát birtokolja, egyedül a megtestesült Ige, mert általa minden elvégeztetett, ezért Jézus Krisztus az Úr, az egész teremtés Királya, az egeké, a Földé és a mélységé.

Egyedül az Én Fiam, Jézus az, aki birtokolja a mélység kulcsát, mert Ő maga Dávid Kulcsa, kinyit, de senki sem tudja bezárni, bezár, de senki sem tudja kinyitni.

Jézus az Én kezembe teszi le ezt a kulcsot, ami az Ő isteni hatalmát jelképezi, mert mint az Ő Édesanyja, közvetítő vagyok köztetek és Fiam közt. Én kaptam azt a feladatot, hogy legyőzzem a Sátánt és az ő egész hatalmas

gonosz seregét. Ezzel a kulccsal ki tudom nyitni és be tudom zárni a mélység kapuját.

A lánc, amellyel a Sárkányt meg kell bilincselni, a Velem és Általam végzett imából alakul. Ez a rózsafüzér imádsága.

Egy láncnak az a rendeltetése, először, hogy csökkentse a működést, majd az, hogy fogságba vesse, és végül lehetetlenné tegye minden tevékenységét annak, akit megkötöztek vele.

A Rózsafüzér láncának az a feladata mindenekelőtt, hogy *csökkentse Ellenfelem működését*.

Minden Velem mondott Rózsafüzérnek az a hatása, hogy gyöngítse a Gonosz működését, hogy kivonja a lelkeket az ő rosszindulatú hatása alól és hogy nagyobb terjeszkedési erőt biztosítson a jónak sok gyermekem életében.

A rózsafüzér láncának megvan az a hatása is, hogy rabul ejti a Sátánt, vagyis hatástalanná teszi működését, s csökkenti és egyre jobban gyöngíti ördögi hatalmának erejét.

Ezért minden jól imádkozott rózsafüzér kemény csapást jelent a gonoszság hatalmára, valójában uralmának egy része dől vele össze.

A Rózsafüzér lánc végül is eléri azt az eredményt, hogy *teljesen harcképtelenné teszi a Sátánt!*

Nagy hatalma így omlik majd össze.

Az összes gonosz lelkek a tüzzel és kénkövel teli tóba kerülnek, és az ajtózt Én zárom be Krisztus hatalmának kulcsával, és így nem jöhetnek ki többé onnan a világba, hogy ártsanak a lelkeknek.

Megértitek most már szeretett fiaim, hogy ezekben az utolsó időkben, midőn a harc folyik köztetek, a Napba öltözött Asszony és a nagy Sárkány közt, miért kérem, hogy növeljétek mindenütt az imacönákulumok számát a szent rózsafüzér imádkozásával, a szavaimon való elmélkedéssel, és hogy miért kérem, hogy szenteljétek magatokat Széplőtelen Szívemnek?

Ezekkel az eszközökkel lehetőséget adtok égi Édesanyátoknak, hogy megkötözzék a Sátánt, hogy így eleget tehessen küldetésének és széttiporja a fejét, vagyis örökre legyőzze és bezárja őt a tüzzel és kénkövel égő mélységbe.

A Rózsafüzér alázatos és törékeny lánc alkotja azt az erős láncot, amellyel mozgásképtelenné teszem a világ sötét uralkodóját, Isten és az Ő szolgálóinak ellenségét.

Így a Sátán kevélységét még egyszer a kicsinyek, az alázatosak és a szegények hatalma fogja legyőzni!

Midőn a mai napon bejelentem nektek, hogy közeli az Én nagy győzelmem, ami elvezet benneteket a biztos győzelemhez, anyai jelenlétem vigasztalásával megajándékozlak és megáldalak benneteket.”

A Szűzanya által tanított rózsafüzér a mi leghatékonyabb fegyverünk a sátán ellen – erre tanít minket a Szent Szűz!

Ez egy gyenge kis lánc, amely a maga gyengeségében, alázatosságában olyan erőt képvisel a sátáni beképzeltséggel, göggel szemben, hogy a győzelem útjára tud vezetni Isten szeretetében!

A sátánt és csatlóseit megkötözik ezer évre (Jel. 19-20.)

Ez a Szűzanya Ószövetségben is már megígért feladata, melyet angyalain keresztül haj végre a Krisztustól kapott kulcs által. Hiszen a Szűzanya közvetítő az Isten és az ember között. Így kapja meg ezt a feladatot, mely egyben a sátán legnagyobb megsejényítése is, hiszen nem is egy férfivel történő küzdelemben semmisül meg, hanem egy gyengéd, szerető nő személye által.

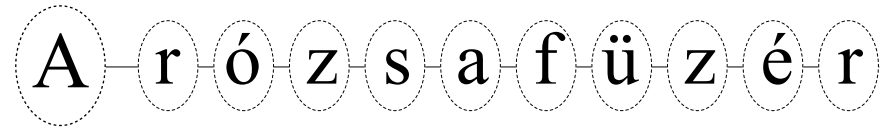
A leláncoláshoz való lánc viszont a mi rózsafüzérünk „láncából” adódik össze. Ebben tudunk mi segíteni a Szűzanyának ebben a végső nagy küzdelemben, mely egyben nagy kitüntetés számunkra. Éljük vele!

Ez a rózsafüzér, melyet mi imádkozunk a Szűzanyával, folyamatosan gyengíti a sátán erejét, végül megláncolja őt.

Mi az, hogy „jól imádkozott rózsafüzér”? A Szűzanyával együtt mondott rózsafüzér, a szívvel-lélekkel mondott imádság, a titkok feletti elmélkedéssel (odafigyelve) mondott imádság. Próbáljunk odafigyelni ezekre rózsafüzér imádságunk közben, nehogy „imagépként” mondjuk ezt a csodálatos megsegítő lehetőséget nyújtó imádságot!

Érdemes odafigyelni ezekre, hogy hatékony segítője lehessünk a Szűzanyának ezekben a végső időkben!

Jánosy Gábor

Veletek vagyok, hogy az üdvösség útjára vezesselek benneteket

A Szűzanya 2020. március 25-i üzenete:

Drága gyermekek! Veletek vagyok ezekben az években, hogy az üdvösség útjára vezesselek benneteket. Térjete vissza Fiamhoz, térjete vissza az imához és a böhöz. Gyermekeim, engedjete meg, hogy Isten szóljon a szívetekhez, mert a sátán uralkodik és el akarja pusztítani az életeteket és a földet, amelyen jártok. Legyete bátrak és döntete a szentség mellett. Látni fogjátok a megtérést a szívetekben és családjaitokban, meghallgatásra talál az ima, Isten meg fogja hallgatni kiáltásotokat és békét ad nektek. Veletek vagyok és megáldalak benneteket édesanyjai áldással. Köszönöm, hogy választottok hívásomra.

A járvány nyomasztó hatása ránehezedik az egész világra. A vírus megállíthatatlanul, egyre jobban és gyorsabban terjed. A láthatatlan, parányi vírus, amely ismeretlen a tudósok számára is, félelmet és pánikot kelt az emberek körében. Ha nem is a szorongás, de a kellemetlenség érzése tölti be mindennapjainkat. Mindenütt lelassult az élet, szinte megállt. Az embereket karanténba, házaikba zárták. Senki sem tudja pontosan, mindez meddig fog tartani.

Mindezen eseményekre spontán megoldást várunk. Amikor megoldást többé már nem várhatunk az emberektől, akkor az égre tekintünk. De nincs expressz megoldás. Nincs olyan megoldás, amelyet mi várunk. Nincs expressz imádság, sem kész recept. A Szűzanya sem kínál számunkra kész, a mi bekapcsolódásunk nélküli megoldást. Nincs kész recept a boldogsághoz, nincs gyors megoldás az újonnan keletkezett problémára, amely valamilyen módon minden embert megérint, hittől, fajtól, nemzettől függetlenül, legyen szegény vagy gazdag. Ebben a bajban mindannyian egyformák vagyunk.

És amíg az emberek azon aggódnak, hogyan maradjanak egészségesek, a Szűzanya üzenetében az üdvösségről beszél. Az egészség érték és megfizethetetlen kincs. Az ember arra törekszik, hogy megőrizze egészségét, vagy ha mégis elveszíti, minden módon arra törekszik, hogy visszaszerezze. Az egész-

ségügyi dolgozók az orvostudomány területén igyekszenek mindent megtenni az emberek egészségének megőrzése érdekében.

Látunk orvosokat, járványügyi szakembereket, virológusokat, ápolónőket, professzorokat, válságstábot és sokakat, akik törekszenek enyhíteni a kialakult helyzetet, de érezzük, hogy ők is tehetetlenek. Érezzük, hogy a megoldás nem a földről érkezik, halandó emberektől, hanem a mennyből. És a Szűzanya szemünket az ég felé irányítja, Fiára, Jézusra, az üdvösségre. Szeretné megnyitni a hitünk szemét, hogy fel tudjuk ismerni és megtudjuk, kik is vagyunk valójában?! Az élet extrém helyzetei alkalom lehetnek számunkra, hogy elgondolkodjunk életünk értékeiről. Mert oly könnyen elfelejtkezünk Isten létéről, aki kezében tartja a világot, a világmindenséget és a mi kis életünket is, melyet a parányi vírus fenyeget.

A Szűzanya szeretné megnyitni szemünket arra a legfontosabbra, ez pedig az üdvösség. Az üdvösségre való törekvésünk nem zárja ki az egészségért való harcunkat. A Szűzanya csak azt szeretné mondani, hogy itt a földön nem az egészség és az élet a legértékesebb. Nem itt fejeződik be minden. Van valami sokkal értékesebb. A mennyre, az örökkévalóságra, az Isten számára vagyunk teremtvé.

Fontos az egészség, de az üdvösség a legfontosabb. Isten nem ígért nekünk mennyországot itt a földön, kifogástalan egészséget, mert itt minden korlátozott. Ahogyan a 102. zsoltárban imádkozzuk: „Kezdetben megteremtetted a földet, s a te kezéd művei az eget. Azok elmúlnak, de te megmaradsz. Mint a ruha, mind elavulnak.”

Amedeo Capetti a milánói kórház fertőző osztályának igazgatója mondja: „Az egészségért folytatott harc, elvesztett harc, előbb vagy utóbb mindannyian legyőzötünk. Az egészség csak olyan segédeszköz, amellyel életünk folyamán megismerhetjük azt, Aki életet adott számunkra!”

Ezen körülmények között sem keressünk hibást, ne ítélkezzünk, bocsásunk meg egymásnak és önmagunknak, tudjunk bocsánatot kérni, hogy megtapasztalhassuk azt, amit Jézus ígért, ez pedig az üdvösség. Az üdvösség a személy teljessége, egész személyiségünk gyógyulása. Amikor Jézus gyógyította a testet, akkor azt mindig összekötötte a bűnök bocsánatával és a szív megtérésével.

Ma is visszhangzanak Jézus szavai: „Ne aggódjatok életetekért. Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek.” A Szűzanya üzenete csak Fia szavainak visszhangja. Ezt a világot nem az ember, hanem Isten teremtette. Ezért az ember nem ismerheti meg teljesen sem a világot, sem a természet törvényeit. Létezik Ő, az Atya, aki a természeti erők és törvények felett áll. Létezik az Atya, aki kezében tart mindent, és mindent Ő irányít.

Kérjük Mária, a Béke Királynője közbejárását, hogy megláthassuk tévutjainkat, lelkünk betegségeit, szívünk vakságát és megtapasztalhassuk az üdvösséget, amelyet Jézus Krisztus, az egyetlen Üdvözítő ajándékoz számunkra.

Imádság

Égi Édesanyánk, Mária, Béke Királynője, a történelem folyamán oly sokszor eljöttél hozzánk, hogy az imádságban és a szeretetben való egységre buzdíts bennünket, gyermekeidet. Ellenséged, az ördög megkísérli megosztottá tenni, elmagányosítani gyermekeidet, vizályt szítani közöttük. Ő a hazugság atyja és gyilkos, ezért szeretné felforgatni az emberek közötti testvéri közösséget, minden lehetséges eszközt bevetve, kihasználva az új korona vírustól való félelmet is. Kérlek Téged, terítsd fölénk palástodat. Állítsd meg a vírus tovább terjedését, segítsd a megfertőzötteket és minden egészségügyi dolgozót, akik a betegekért küzdenek. Add, hogy a Te közbejárásodra, a Te vezetéseddel tudjunk növekedni a keresztény élet, de különösen is az imádság területén, a másokért vállalt lemondásban és a kölcsönös szeretetben. Adj erőt, hogy tökéletes szereteted igaz tanúi legyünk az egyházban, és egységben a megosztottság és az elkülönülés minden terve ellenére is. Taníts meg bennünket szeretni Jézust, aki élő módon van jelen az Eukarisztiában és nem szűnik meg várni bennünket, csodálatos és alázatos módon ajándékozva önmagát nekünk, hogy az Ő példája szerint mi is szeressünk minden embert.

Köszönjük neked, Édesanyánk, Mária. Míg fölöttünk virrasztasz, formáld át szívünket, hogy mindig kellő tisztelettel tudjunk vendégül látni téged, és tanúságot tenni a Te közelségedről és jelenlétedről, amely a gyógyulás kegyelmét hozza számunkra. Ámen.

M.M

(fordította: Sarnyai Andrea)

Informálni szeretnénk olvasóinkat, hogy

2020. áprilistól a 2-án kapott nyilvános üzenetek Medjugorjében megszűntek. Innentől csak minden hónap 25-én lesznek nyilvános üzenetek.

„Medjugorjei ima”

Istenem, Atyánk! Hisszük, hogy megmentesz az örök kárhozattól. Kérünk Téged, mentsd meg világunkat, ezt a világot, ahová egyszülött Fiadat küldted, a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Te vagy az egyetlen reményünk, Ó Örök Szeretet. Mindenható Istenünk, kérünk, tekints a bűnösökre, mint tévelygő fiaidra és lányaidra.

Forró szeretettel kérünk, könyörülj rajtunk, Urunk, mert nem látunk más kiutat a jelen idő zűrzavarából. Segítsen minket a Te szerető Mindenhatóságod. Nyújtsd felénk óvó-védő karjaidat, és űzd el a gonoszt tőlünk.

Istenünk, Atyánk, kérünk: légy irgalmas századunkhoz; e kor embereihez, a mérhetetlen nagy hitetlenség miatt. Könyörülj a tudósokon és világosítsd meg gondolkodásukat a Te Lelkeddel. Istenünk, Atyánk, kérünk könyörülj a kicsinyeken, akik semmiről sem tehetnek, és akik nem tehetnek arról, hogy: ebbe a hazugságokkal és tévedésekkel teli gonosz világba születtek. A Te igazsággal gyújts világot a lelkünkben; és minden kicsi és kiszolgáltatott gyermek lelkében is!

Jézusom, fogadd a Te kegyelmedbe az én bűnöktől terhelt lelkemet, egész életemet. Atyám, irgalmasság Atyja, vedd el tőlem a szenvedés keserű kelyhét. De ne az én akaratom, hanem a Te szent akaratom teljeseadjék be, mindörökre. Ámen.

Imádkozzunk el három Miatyánkot, három Üdvözlégyet és három Dicsőséget!